7/10/2004

అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక, అక్టోబరు 2004

7/10/2007

విషయసూచిక

శ్రీమాతారవిందుల ప్రవచనములు

విభాగము I

దుర్గా స్తోత్రము ... 3
దుర్గాదేవిని గురించి శ్రీఅరవిందులు ... 9
జగన్మాత మహాకాళీ తత్త్వము ... 10

విభాగము II

మంత్రము ... 12
జపం ఎలా చేయాలి? ... 18
పూర్ణయోగంలో మంత్రసాధన ... 20
శ్రీఅరవిందులు ఇచ్చిన మంత్రములు ... 22
విజయానికి మూలమంత్రం ... 25

విభాగము III

'సావిత్రి' ని గురించి శ్రీమాత ... 27
'సావిత్రి' – మహా మంత్రము ... 28
'సావిత్రి' ని గురించి శ్రీఅరవిందులు ... 38
'సావిత్రి' లోని కొన్ని దీపికలు ... 42
సమాచార పత్రం ... 46

ఉపోద్ఘాతము

జీవితాన్ని మూడుపూలు ఆరుకాయలుగా పండించుటయే యోగము. దిక్కుతోచక కొట్టుమిట్టాడుతున్న మానవాళిని దిశానిర్దేశము చేయునది కూడ యోగమే. 'Yoga is the greater art of life' అని శ్రీఅరవిందులు అన్నారు కదా. దీన్ని ఎటుల సాధించవలెనో మనం నేర్చుకోవాలి. దేవతారాధన మన దేశంలో అవిచ్ఛిన్నంగా జరుగుతున్న సాంప్రదాయము. దేవతలను మనలోకి ఆహ్వానించి, ఈ గుప్పెడు మనస్సు స్థానే ఆ దేవతల చైతన్యాన్ని ప్రతిష్ఠించాలి. దేవతల శక్తి అమోఘము. అది ఒక జలపాతం లాంటింది. ఒకటి కాదు వెయ్యి నయాగరాలు కూడ వారి శక్తికి సమానం కాదు. మహాలక్ష్మి, దుర్గ మొదలైన దేవతలందరు అటువంటి మహాశక్తులే. దుర్గాదేవి, మహాకాళి, ఈ సంచికలో వర్ణింపబడ్డారు. ఈ దుర్గా స్తోత్రము ఎంతో గంభీరంగా 'ధిమిధిమి దింధిమి' అనే మహిసాసుర మర్దినీ స్తోత్రాన్ని స్ఫురింపచేస్తుంది. మహాకాళి సంగతి సరేసరి. ఆమె శక్తి అనంతము. ఆమె ఆకాశాన్ని ఛేదించుకొని శిరస్సులోకి దిగివచ్చినప్పుడు అంతా వెలుగే, అంతా చైతన్యమే. నువ్వు మరో మనిషివై పోయినట్లే. ఇక 'సావిత్రి' అంటారా అదో సుదీర్ఘమైన గాథ, మహా మంత్రము. అది భవిష్యవాణి. అది ఒక స్పిరిట్యువల్ డైనమో. అది మానవమాత్రులకు అంత తేలికగా అర్థమయ్యే విషయం కాదు. అయితే శ్రీమాత దాన్ని గురించి చేసిన సుదీర్ఘ ప్రసంగము కూడ ఇందు చేర్చినాము. 'సావిత్రి' చదవటం వలన పవిత్రమైన వాతావరణం ఏర్పడుతుంది. నీ కెటువంటి కష్టమొచ్చినా, ఎంత కఠినమైన సమస్య వచ్చినా సావిత్రి పుస్తకాన్ని చదివితే నీకు పరిష్కారం లభిస్తుంది. ఇంతటి మహత్తరమైన కావ్యాన్ని మనం తప్పకుండా పరిచయం చేసుకోవాలి, తద్విషయాలను నిత్యజీవితంలో అనుసరించాలి. ఈ మహాత్తరమైన మంత్రరాజమునకు మనం వారసులం.

— సంపాదకుడు

దుర్గా స్తోత్రము

మాతా! దుర్గా! సింహవాహినీ, సర్వశక్తిదాయినీ, మాతా! శివ ప్రియా! భవదీయ శక్త్యంశ సముద్భూతమే యగు మా భారత యువజనగణము భవన్మందిరమున నుపవిష్టులై నిను బ్రార్థించు చున్నారలు. వినుమో జననీ! నీవీ భారతావని యందున నావిర్భవింపుము! ప్రకాశింపుము!

*

మాతా! దుర్గా! యుగయుగముల నందునను మేమీ మానవ శరీరధారణ మొనర్చి, జన్మజన్మము నందునను భవదీయ కార్య నిర్వహణ మొనర్చి, మరల నీ ఆనందధామమునకు మరలి వచ్చుచున్నారము. ఈ మారును జన్మ మెత్తి, యీ భవదీయ కార్య నిర్వహణ వ్రతమునకై మే మిదే కంకణధారణ మొనర్చితిమి. వినుమో జననీ! నీవీ భారతావనిని పునరావిర్భూత వగుదువు గాక! మాకిక నండదండవై మసలుదువు గాక!

*

మాతా! దుర్గా! సింహవాహినీ, త్రిశూలధారిణీ, కవచావృత చారు శరీరధారిణీ, జయదాయినీ, మాతా! ఈ భారతవర్షము నీకై ప్రతీక్షించుచున్నది; భవన్మంగళ మయమూర్తిని బొడగాంచుటకై యీ భారతభూమి బహూళోత్సాహభరితమై యున్నది – వినుమో జననీ! నీవీ భారతావనిని పునరావిర్భవింపుము! ప్రకాశింపుము!

*

మాతా! దుర్గా! బలదాయినీ, జ్ఞానదాయినీ, ప్రేమదాయినీ, శక్తి స్వరూపిణీ! భయంకారిణీ, సౌమ్యస్వరూపిణీ, రౌద్రరూపిణీ! మా యీ జీవనసంగ్రామము నందు, – ఈ భారత సంగర రంగంబు నందు – నీ వలననే ప్రేరితులమగు మేమెల్లరమును సమర యోధులము. మా ప్రాణమందున, మనమందున ఆసురశక్తిని, తదూర్జమును, – నిక మా హృదయము నందున, బుద్ధి యందున, ఓ మాతా! దేవతాతత్త్వమును, దేవతాజ్ఞానమును, బ్రసాదింతువా!

*

మాతా! దుర్గా! జగజ్జేగీయమాన శ్రేష్ఠ భారతజాతి ఘోర తిమిరావణముచే సమావృతమై యుండెను; ఇపుడిక నీవో, జననీ, గగనతలమున మెల్ల మెల్లన నుదయించుచు నున్నదానవు; నీదు స్వర్గధామపు సుశరీర శోభచే, — తిమిర వినాశకర ప్రకాశముచే, — ఉషస్సావిష్కారము నొందుచున్నది. ఓ జననీ! నీదు ప్రకాశమును ప్రవృద్ధ మొనర్పుము! ఏ తద్ధ్వాంతము (ఈ చీకటి) నిదే విధ్వంస మొనర్చి, నిర్ధూతము నొనర్పుము!

*

మాతా! దుర్గా! మేము భవత్సంతానము; భవదీయ కృపాప్రభావముచే, భవత్ప్రభావముచే త్వదీయ మహత్కార్యమునకు, మహద్భావమునకు మే ముపయుక్తుల మయ్యెదము; కావున నో జననీ! మా క్షుద్రత్వమును మటుమాయ మొనర్పుము! మా స్వార్థమును మడియింపుము! మా భయంబును మంట గల్పుము!

*

మాతా! దుర్గా! కాళీరూపిణీ, కపాలధారిణీ! దిగంబరీ, కృపాణపాణీ! దేవీ, అసుర సంహారిణీ! భవద్భీషణ ఘోషణ కారణమున మారణము నొంది మా యంతశ్శత్రువులు మటుమాయమై యంతరించును గాక! వీనిలో నే యొక్కటియును మాలో నిక మని యుండకుండును గాక! అపుడు మేము విమలులమై, వినిర్మలులమై వెలయుదుము గదా! ఇదే మా ప్రార్థనము, ఓ జననీ! నీవిక ప్రాదుర్భవింపుము!

*

మాతా! దుర్గా! స్వార్థము చేతను, భీతచేతస్కత చేతను, క్షుద్రాశయత్వము చేతను ప్రస్తుత మీ భారతజాతికి మృతియే గతి యగుచున్నది. ఓ జననీ, మమ్ముల ఉన్నతులను, ఉన్నతోద్యములను నొనర్పుము; మమ్ముల నుదారచేతస్కులను, సత్యసంకల్పులను నొనర్పుము; మే మిపుడిక అల్ప అభీప్సితులము, భయభీతులము, చేష్టారహితులము, సోమరిపోతులము గాకుందుము గాక! మాతా! నీ విట్లొనర్పవా!

*

మాతా! దుర్గా! మేము నీ ప్రియ ఆర్య సంతానమే! మాలో నీ యోగశక్తిని విస్తార మొనర్పుము; మాలో నిపుడు మఱుగుపడి యుండిన యా శిక్షణమును, వీరచరిత్రను, మేధాశక్తిని, శ్రద్ధాభక్తిని, తపస్సును, బ్రహ్మచర్యమును, సత్యజ్ఞానమును వికసిత మొన ర్పుము! దుర్గా! విశ్వమున కీ సమస్తమును వితరణ మొనర్పుము. ఓ జననీ, దుర్గా, దుర్గతి నాశినీ, జగదంబికా! ఇదే యీ మాన వుల సహాయతకు మరలి రమ్ము! మా కొరకిదే – ప్రకటితవు గమ్ము!

*

మాతా! దుర్గా! మా అంతస్థ శత్రువులను హతమొనర్చి నీవు, మాకు గల యీ బాహిర బాధలను, బహుళ విఘ్నములను, భస్మీ భూతముల నొనర్పుము. మాతా! ఈ పరిపూత భారతభూతలము నందలి యా పావన వన వీధులందున, సారసహిత సుక్షేత్రము లందున, ఉన్నత గగన సమాగమ భాగ్యగతములగు నా నగ (పర్వత) తలమ్ములందున, పరిపూత నీర పరిపూరిత సరిత్తీర (నదీతీర) ములందున, బలయుతమగు నీ భారతజాతి, – పరా క్రమవంతమగు, పరమోన్నత చేతోవంత (బుద్ధిమంత) మగు నీ భారతజాతి – ఐకమత్యము తోడుత, ప్రేమ తత్వము తోడుత, సత్యశక్తి తోడుత, శిల్ప, సాహిత్య, విక్రమ, విజ్ఞాన విభూతుల తోడుత పరమ పవిత్రమై యధివసించును గాక! మాతా! త్వత్పాద పద్మమ్ముల గూర్చి యిదే మా ప్రార్థనమ్ము, ప్రకటితవు గమ్ము!

*

మాతా! దుర్గా! మా దేహమందున యోగబలము మూలమున ప్రవేశింపుము. మేము నీ హస్తములందలి ఆయుధముల మగు దుము, – అశుభ వినాశి ఖడ్గరాశి మగుదుము, – అజ్ఞానవినాశి, అనూన విభాసి, ప్రదీపరాశి మగుదుము. వినుమో జననీ! భార తావని యందలి యీ నవయువ జనగణ ప్రార్థనమును వినుము, – ఈ శుభకామనము (కోరిక) ను సఫలము సల్పుము; మాతా, నీవే మా యంత్రివై త్వదీయ హస్తము లందలి యంత్రములమగు మమ్ములను నీ యథేచ్ఛగ నడిపింపుము. నీవే మా అశుభ హంత్రి

వగుచు భవదీయ బాహువులందలి బహుళ ఖడ్గముల మగు మమ్ముల నీ యిచ్చ వచ్చిన రీతిని త్రిప్పుము. నీవే మా జ్ఞానదీప్తి ప్రకాశిని వగుచు తావకీన కరమున ప్రదీప్తముల మగు మమ్ము లను నిక నీ కరముల ధరియింపుము. ప్రకాశింపుమో జననీ!

*

మాతా! దుర్గా! ఈ మారు మాకు నీదు సాక్షాత్కారమ్మైన యీం యనంతరము నిన్నింక మరెన్నటికిని విసర్జింపబోము; మూందు శ్రద్ధా భక్తి ప్రేమపాశముల తోడుత నిను బంధింప మున్నారము! రమ్మో జననీ! మా మనః ప్రాణ శరీరమ్ముల మూలమ్మున. – ఆ వాని ఆంతరమ్మున (లోన) నీ వావిర్భూతవు గమ్మ!

*

వీర మార్గ ప్రదర్శిని! వేంచేయుము! మే మిపుడింక నిన్ను విడు వంబోము. ఈ మా జీవన సర్వస్వమును నెడతెగని యొకే యుక దుర్గాపూజా మహోత్సవ మగు గాక! ఈ మా సమస్త కార్య స్తోమ (సమూహ) మును అనవతర కైంకర్య మగు గాక! ప్రేమ మయమును, శక్తిమయమును, మాతృసేవా వ్రతముచే నత్యంత యోగ్యతా ప్రయుక్తమును నగు గాక! ఇదే, మాదు ప్రార్థన మో మాతా! నీ విక నీ భారతావని లోన నావిర్భూతవు గమ్మ! ప్రకా శమానవు గమ్మ!

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: అరవింద పాద సేవానంద (వీరభద్ర)

(*SABCL* Vol. 8, pp. 215-16)

దుర్గాదేవిని గురించి శ్రీఅరవిందులు

మహేశ్వరి, మహాకాళి అంశల ద్వంద్వస్వరూపము దుర్గాదేవి – ఆమెలో మహాలక్ష్మి లక్షణాలు అంతగా లేవు. శ్రీకృష్ణుడు, మహాకాళి కలిసి సాక్షాత్కరించడం మన యోగంలో చాలా గొప్ప విషయం. ఆ యిద్దరి నామములు నీలో కలిసి వినబడటం అనేది అత్యంత శుభ సూచకము.

*

శ్రీమాత శక్తులనేకములు – వాటిలోని రక్షణ శక్తి పేరు దుర్గ.

*

దుర్గారూఢమైన సింహము దివ్యచైతన్యపు ఆవిర్భావమునకు – ముఖ్యంగా దివ్యీకరింపబడిన (divinised physical vital) భౌతిక ప్రాణికమూ, ప్రాణికావేశముల ద్వారా (vital emotional) పని చేయుటకు చిహ్నము.

*

దుర్గాదేవి జగన్మాత యొక్క ఒకానొక అంశ – విజయానికి, రక్షణకు చిహ్నము. ఖండిత శిరస్సు భగవంతునిచే సంహరింపబడిన రాక్షసుని చిహ్నము.

అనువాదము: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకట్రామ శాస్త్రి

(*SABCL* Vol. 25, p. 75)

అధిమనస్సు (Overmind) మూలస్థానంగా గల మహాకాళి శరీరవర్ణం నలుపు గాదు, ఘోరస్వరూపమున్నూ గాదు. ఈ తల్లి ఎల్లకాలములలోను నిశాచరులను ఎదుర్కొన్నప్పుడున్నూ, సర్వకాలములలో మేలిమి బంగారువర్ణంతో శోభిస్తుంది.

శ్రీఅరవిందులు

(*SABCL* Vol. 25, p. 75)

జగన్మాత మహాకాళీ తత్త్వము

సృష్టి నిర్వహణ కోసం శ్రీమాతలోని నాలుగు అంశలు ప్రధాన పాత్ర వహిస్తాయి. ఒక్కొక్క అంశ మూర్తీభవించిన ఒక్కొక్క గుణము – జ్ఞానము, శక్తి, సౌందర్యము, కర్మకౌశలము. మహాకాళి ప్రచండమైన దివ్యశక్తి స్వరూపము. ఆమె శక్తి అమోఘము. ఆ శక్తి ముందర నిన్ను ఎదిరించే ఎట్టి అవరోధములైనను ఒక్క త్రుటిలో తొలగిపోవలసినదే. ఆమె అండదండలతో నువ్వు నీ గమ్యానికి ఒక్క పరుగున చేరగలవు.

– సంపాదకుడు

ఈ సృష్టికి మార్గదర్శకత్వ నిర్వహణలోను, ఈ జగన్నాటక విన్యాసములోను, జగన్మాత పాత్రలో చతుర్విధశక్తులైన దివ్య స్వరూపాలు, ప్రస్ఫుటంగా మనకు గోచరిస్తాయి. ఈ నాల్గింటిని, మహేశ్వరి, మహాకాళి, మహాలక్ష్మి, మహాసరస్వతి స్వరూపాలని గ్రహించనగును.

మహాకాళి తత్త్వము విస్తృతి కాదు, ఉన్నతి. ఔన్నత్యంతో కూడుకొన్న ఈ తత్త్వంలో శక్తిసామర్థ్యాలు, బలప్రాబల్యములకే పెద్ద పీట. జ్ఞానము కాదు, కఠోరమైన తపన, కృషి, ఎట్టి ప్రతిబంధకమునైనా అధిగమించే సంహారశక్తి ఈ కాళీతత్త్వ ప్రత్యేకతలు. ఈ చల్లని తల్లి దివ్యతేజము, ధ్వంసక్రియా విశేషంగా బహిర్గతమవుతుంది. వేగమే స్వరూపము కాగా, శీఘ్రగామియై, కార్యరూపం దాల్చి, ఆదిలోనే ప్రత్యర్థిపై తేరుకోలేని దెబ్బ వేయగలదు. అసురులకు భయోత్పాతకమైన ఈ కాళీమాత దైవదూషకులకు భయంకర స్వప్నమై, అలుపెరుగని పరాక్రమశాలిగా విరాజిల్లుతుంది. కౌశల్యలేమిని, నిత్యజీవితంలో ప్రతిఘటనను క్షమించదు. సృష్టిలో జడత్వ, మూర్ఖత్వాలపై కొరడా ఝుళిపిస్తుంది. *సహజంగా క్రోధస్వరూపియైన కాళీమాత అరిషడ్వర్గాలన్నిటినీ ఒక్క త్రుటిన అణచివేయగలదు. భగవత్సేవ యందు అలసత్వము, అశ్రద్ధ, సోమరితనము ఏ మాత్రము సహింపదు. అవసరమైతే ఒక పోటు పొడిచి కర్తవ్యనిర్వహణకు పురికొల్పగలదు.* అమ్మ

చేపట్టే ప్రక్రియలు శీఘ్రాతి శీఘ్రమ్మై, సూటిగా గ్రుచ్చుకొని, తీవ్రమైన తపనను ప్రేరేపించగలవు. శూరత్వము, డేగ కన్నుల వలె బహునిశితమ్మై, విశాలమైన దృష్టిగల కాళీమాత శీఘ్రగామియై, దీనజన సంరక్షణార్థమై, తన చేతులు చాపుకొని యున్నది. ఈ మాత జగన్మాత. ఆమె క్రోధానికి పట్టపగ్గాలు లేవు. అయినప్ప టికి దివ్యానురాగ కారుణ్యమూర్తి. ఏ క్షణంలో నైనా ఆమె తన బలప్రదర్శనను జేయగా, ఆటంకాలుగాని, భక్తులను వెంటాడే శత్రువులకు గాని శృంగభంగము తప్పదు. కాళీమాత క్రోధము పాపులకు భయోత్పాదకము కాగా, ఆమె తీవ్రతను పిరికివాళ్లు తట్టుకోలేకపోగా, మహనీయులు, విజ్ఞులు మొ॥ వారు ఆమెను భక్తితో ఆరాధిస్తారు. ఎందుకంటే కాళీమాత, దండించినప్పటికి అది తమ యందున్న ప్రతిఘటించే తత్వాన్ని సత్యాన్వేషణ దిక్కుగా మరలునట్లు చేస్తుంది. అనిత్యమైన వాటిని నిర్మూలి స్తుంది. వందలాది సంవత్సరాలుగా ముద్ద గట్టిన ఈ జడత్వాన్ని నిర్మూలించుటకు కాళీమాతకు ఒక్క పూట చాలు. కాళీమాత తత్త్వం ఆనందతత్త్వమే. ఈ తత్త్వం ఏ కారణంగా నైనా లోపిం చినా ఆనందస్వరూపంలో హెచ్చుతగ్గు లున్నప్పటికీ రసవిహీనమై, ఆర్ద్రత ఎండిపోతుంది. జ్ఞానస్వరూపిగా ఈ తల్లి జయకేతనం ఎగురవేస్తుంది. సౌందర్యోపాసన, సర్వత్రా సమతుల్యత పాటిం చటంలో ఉచ్చతరమైన విలువలకి ప్రాముఖ్యం కలుగచేస్తుంది. మందంగాను, శ్రమతో కూడుకొన్న సాధన పరమోచ్చ స్థితిని చేరుకొన్న పిమ్మట వేగవంతం చేసి సాధనను పటిష్ఠం చేయ గలదు. పరమోత్తమమైన లక్ష్యాలు, మహోన్నత స్థితులు, పరమా నంద స్థితులు మాత్రమే కాళీమాతకు సంతృప్తిని కలిగిస్తాయి. జగన్మాత తోడుంటే విజయానికి ఎన్నడూ ఢోకా లేదు. ఈ చల్లని తల్లి కరుణిస్తే, ఈ సృష్టిలో సాధ్యం కానిది ఏదీ ఇప్పుడు గాని, ముమ్ముందు గాని ఉండదనటంలో సందేహం లేదు.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: శ్రీశరణ్

(*SABCL* Vol. 25, pp. 25-30)

మంత్రము

మనకు స్థూలమైన శబ్దమును గురించే తెలుసు. నిశ్శబ్దమైన శబ్దమును గురించి తెలియదు. కాని యోగులకిది క్రొత్త కాదు. వారు లోతైన చైతన్యంలో విహరిస్తూ వుంటారు. మనకు దృశ్యము కాని దృశ్యములు, శ్రవణము కాని శబ్దములు వారి కనుభూతమౌతూనే వుంటాయి. అట్టి శబ్దములకు మామూలు శబ్దము కన్న అధికమైన సృజనశక్తి ఉంటుంది. మంత్రములు ఈ కోవకు చెందినవే. మన మన్వేషించవలసినవి ప్రాపంచిక వస్తువులు కావు. ప్రాపంచిక వస్తువులకు ఆధారమైన మూలతత్త్వము.

— సంపాదకుడు

రాజయోగ ధ్యానంలో మనస్సును అదుపు చేసేందుకు దేనినైనా ఆధారంగా గ్రహించాలి. మనస్సు మర్కటం గనక నిలిచిన చోట నిలువక గంతులేస్తూ ఉంటుంది. దాని చలనాలను నిరోధించటానికొక ఆధారం, ఓ కట్టుగొయ్య కావాలి. ఆ కట్టుగొయ్య దైవ సంబంధం కావాలి. సాధారణంగా ఒక నామం కానీ, ఒక మంత్రం కానీ, ఒక రూపం కానీ ఐతే తద్వారా మనస్సు దైవలగ్నమౌతుంది. *ఈ భావన మీద కేంద్రీకరిస్తే భావం నుండి మనస్సు సత్య పరిధిలోకి ప్రవేశిస్తుంది. అప్పుడది దానిలో మునిగి నిశ్శబ్దత పొందుతుంది. తాదాత్మ్యం పొందుతుంది. అంటే దానిలో అది ద్రవించి లీనమైపోయినదన్న మాట.*

*

ఓ మంత్రమో – దివ్యాక్షరమో – నామమో – ప్రతీకో – ఏదైనా సరే దాని వల్ల చాలా ఉపయోగముంటుంది. భారతీయ యోగ శాస్త్రం దీనిని చాలా చర్చించింది. ఈ మంత్రరహస్యం – షట్చక్రాలు – కుండలినీ శక్తి – ఈ తంత్ర విష.యమంతా మానవ సూక్ష్మ-స్థూల శరీర నిర్మాణ సంబంధమైన విజ్ఞానశాస్త్రం, దాని సాధన విధానాలు అన్నీ మంత్రం వివరిస్తుంది. ఈ తంత్రయోగ సాధనలకది ఒక మహాభారతం. ఈ దేశంలో దానిని సాధన మార్గంగా గ్రహించని మతం లేదంటే ఆశ్చర్యపడనక్కర లేదు.

ఆత్మచైతన్యము (psychic consciousness) భగవంతునితో సాన్ని హిత్య సంబంధాలు పెంపొందించుకొనే ఆధ్యాత్మిక సాధనం. దీని వల్ల సాధకుని అంతః ప్రపంచ ద్వారాలు తెరవబడతాయి. అదొక ప్రతీకా జగత్తు. అన్నీ ప్రాణవంతములు, తేజోవంతములు. ఇవన్నీ సాధకునికి ఆత్మపరిణతిని కల్గిస్తాయి. ఆత్మానుభూత సాన్నిహిత్యానికి దారి కల్పిస్తాయి. ఆత్మశక్తికి – ఆనందానికీ – లేదా జ్ఞానానికీ అవి మార్గాలు, సోపానాలు. దీనికి మంత్రమొక బృహత్ సాధనం. అదొక ప్రతీక. ఒక పనిముట్టు. నాదశరీరమై భగవత్ సాక్షాత్కారానికి – పరమాత్మ వ్యక్తీకృతికి – భగవత్ శక్తులకు – రూపాలకు అవకాశం కల్పిస్తుంది. యోగంలో ఇది చాలా ముఖ్యం. పరమాత్మ రూపాలెన్నో మనకు దర్శనమిస్తాయి. వాటి ద్వారా పరమేశ్వరుని సాక్షాత్కృతి లభ్యమౌతుంది. అప్పుడు ఆత్మార్పణకూ – భక్తితో అర్పించటానికీ ఎంతో వీలౌతుంది. ఇంతే కాక ఆయా మూర్తుల *లోకాలకు పోయి రావటం – ఆ మహాత్ముని ప్రకాశ సాన్నిధ్యం కలగటం తటస్థిస్తుంది. ఆయన ఆదేశం – ఆజ్ఞ – నోటి మాట సాన్నిహిత్యం – స్పర్శ – మార్గ నిర్దేశం – మనకు లభిస్తాయి.* తత్త్వదశ కెగబ్రాకిన మన అంతశ్చైతన్యం ద్వారా ఇదంతా సంభవిస్తుంది. పరమేశ్వర చరణ సాన్నిహిత్యం అతని మాట చేష్టాదులన్నీ మనకు దర్శనపథంలో సాక్షాత్కరిస్తాయి.

*

'ఓం' అనే మంత్రం బ్రహ్మచైతన్యాన్ని భౌతికపదార్థమయ కక్ష్య నుండి తురీయస్థితి వరకూ నాలుగు స్థితుల్లోనూ వ్యక్తం చేసే ప్రతీక. ఆ మంత్రం బ్రహ్మచైతన్యాన్ని తన యందు ధరించటమే గాక, దాని ప్రతీకగా నిలిచి స్పందనల ద్వారా దానిని ప్రసన్నం చేసుకోడానికి ఉపకరిస్తుంది. అందువలన మంత్రం అన్ని భౌతికరూపాల అంతస్సత్త (inner being) లోనూ, ప్రజ్ఞానజగత్తు లోనూ, మనకు పైనున్న అతిమానస చైతన్యానికి చెందిన కారణమయ కక్ష్యలోనూ, విశ్వస్థితికి పరమమైన విముక్త స్థితిలోనూ

కూడా ఏకచైతన్యంగా వర్తిస్తూ వుంటుంది. మంత్రోపాసన చేసే వారు ఈ చివరి స్థితికి చెందిన వారై వుంటారు.

*

వేదఋషుల దృష్టిలో మంత్రమంటే దైవప్రచోదితమైన దర్శనం, దర్శనంగా పర్యవసించిన జ్ఞానం. కొంచెం వివరంగా ఆధునిక పరిభాషలో చెప్పాలంటే అది అంతరాంతరాల్లో కలిగే సత్యమైన, స్వచ్ఛమైన అనుభూతి – ఆత్మయొక్క సత్యం, ప్రకృతియొక్క సత్యం, విశ్వంయొక్క సత్యం; అదే జీవితమూ, జీవితానుభూతీ, కర్తాకర్మాక్రియా అన్నీను! అది లయాత్మకమై ఛందస్సుయొక్క రెక్కల మీద సాగే మహత్తర భావవిన్యాసం. దర్శనమూ, శ్రవణమూ ఒకటైన విడదీయరాని స్థితి! సృష్టికర్త ద్వారా గానీ, మానవవాహిక ద్వారా గానీ ఋక్కు అనే ఉజ్వలమైన వాక్కును మనసు అంతర్దర్శనంగానూ, అంతశ్శ్రవణంగానూ పొందుతుంది.

మంత్రం హృదయంలో ఉద్బుద్ధమై, తత్త్వవిచారణ సామర్థ్యం కలిగిన మనస్సులో రూపొంది, పరమాత్ముని శాశ్వతత్వమనే రథంలో దర్శింపబడే సత్యం. పరమాత్మునియొక్క ముఖంగానో, ఆకారంగానో మనకు దర్శనమిస్తుంది. మానసిక కక్ష్యలో విన గలిగినవాడు మాత్రమే మంత్రద్రష్టలైన కవుల వాక్కులను విన గలుగుతాడు. ఈ క్రింది మూడు లక్షణాలు సమకూరినపుడే మంత్రవాక్కు వెలువడుతుంది: అంతరాంతరాల్లోని సత్యాన్ని దర్శించాలంటే శ్రవణం దాని ననుసరించాలి. మంత్రం యొక్క లోపలి పొరల్లోని దివ్యత్వాన్ని మనస్సు ఆవరించాలి. ఆ విధంగా మనస్సు ఆత్మస్థితి నందుకునేటప్పుడు మంత్రసందేశం యొక్క సాహచర్యాన్ని పొందాలి. లేక దాని వెనువెంటనే లయాత్మకమైన ఋక్కు రూపంలో సత్యాని అనుసరించాలి.

మంత్రం అతి ఉదాత్తమైన, పరమ శక్తివంతమైన లయాత్మకమైన శబ్దం యొక్క ప్రత్యక్ష స్వరూపం. దీని అంతర్దర్శన, దార్శనిక దివ్యావేశం వలన ఆత్మ మనస్సును తన వెలుగులో పూర్తిగా నింపివేస్తుంది. ఆత్మయొక్క సాక్షాత్కార, సాన్నిధ్యాల

ద్వారా అంతస్సత్యం ద్వారా, ఆత్మరూపాలనూ, ఋతంలో జనించే పరమాత్ముని రూపాలనూ మంత్రం ఆవిష్కరిస్తుంది.

*

తేజస్సునూ, మహిత వాక్కునూ తనలో నింపుకున్న మంత్రం పరిమితమైన మానవుడిని తన అనంతత్వంలో లీనం చేసుకుంటుంది. నేను 'భవిష్యత్ కవిత' 'The Future Poetry' అన్న గ్రంథంలో వివరించడానికి ప్రయత్నించినట్లు మాంత్రిక కవిత అధిమానసం (Overhead inspiration) నుంచి గానీ, ప్రజ్ఞాత మానసం (Intuition) నుంచి గానీ ఉద్భవిస్తుంది. ఆ కవిత్వంలో ఈ క్రింది లక్షణాలుంటాయి.

1. మాటలు మామూలుగా వ్యక్తం చేసే బాహ్యార్థాన్ని కాక అంతరార్థ స్ఫూర్తిని కలిగి వుంటాయి.
2. కవిత్వంలో వుండే మామూలు లయ మాత్రమే గాక జగత్సృష్టి నుండి వ్యక్తమవుతూ, మళ్ళీ దానిలో లీనమయ్యే ఛందోలయాత్మకత వుంటుంది.
3. ఈ కవిత్వం కేవలం మానసిక, ప్రాణిక, భౌతిక విషయాలనూ, సూచనలనూ, విలువలనూ మాత్రమే కాక, వాటికి ఆధారభూతమై, వాటిని వెనుక నుండి నడిపించే శుద్ధచైతన్యాన్ని వ్యక్తం చేస్తుంది.

*

నిజానికి – వాక్కు సృజనాత్మకమైనది. ఇది మనోవికారాల్ని, మానసిక స్వరూపాల్ని, క్రియాప్రేరణలను సృష్టిస్తుంది. వాక్కుకి గల ఈ సృజనాత్మక చర్యను మంత్రోపాసన ద్వారా సనాతన వైదిక సిద్ధాంతమూ, ఆచరణా కలిసి విస్తృతం చేస్తాయి.

మంత్రం అంటే మరేమీ కాదు. మన అంతరాంతరాల్లో అట్టడుగు పొరల్లో ప్రగాఢ సృజనాత్మక చైతన్యంతో పొటమరించి శక్తిని (బ్రహ్మతత్త్వాన్ని) సంతరించుకున్న పదమే మంత్రం. ఇదే మంత్రసిద్ధాంతం. ఈ మంత్రం మానసికమైనది కాదు. హృదయంలో గూడు కట్టుకున్న స్పందన వల్లనే తప్ప మేధవల్ల రూపు దిద్దుకోదు. హృదయస్పందనతో ఆవిర్భవించిన భావంనే నిరం

తంరంగా ధ్యానించబడుట వలన మరింత *ప్రదీప్తమై, విస్పష్టమై, వినిపించే శబ్దంగానో, వినిపించని ప్రణవంగానో బయటకు నెట్టి వేయబడుతుంది. వినిపించే శబ్దం కంటె వినిపించని ప్రణవానికే ఎక్కువ శక్తి ఉంటుంది.* సృజనాత్మక చర్యలో ఇది కచ్చితమైన ఫలితాన్ని ఇస్తుంది.

మంత్రం మనలో నూతన మానసిక సామర్థ్యములను సృష్టించడమే కాదు. అది వరకు మనకు లేని విజ్ఞానాన్ని, నైపుణ్యాన్ని బహిర్గతం చేస్తుంది. మంత్రం ఉపాసకునిలోనే గాక, ఇతరుల మనస్సుల్లో కూడా అటువంటి ఫలితాన్నే ఇస్తుంది. అంతేకాదు పరిసర మానసిక, ప్రాణిక భూమికలలో ప్రకంపనలను సృష్టిస్తుంది. ఫలితంగా భౌతికతలంలో వారి సాధనలోను, క్రియల్లోను, ఆఖరికి వస్తురూపాలను మలచడంలో కూడా ప్రభావం చూపుతుంది.

సావిత్రిలో మంత్ర వివరణ

కర్ణములందు మరి మరి మార్మోగిన మంత్రతరంగములు
మేధను మథియించగా మార్మిక సందేశములు
అజ్ఞానపు కణములలో ఆరావము ముర్మురించు;
భావార్థము నెరుగలేక శబ్దముపై ధ్యాస నిలుపు అవగాహనకై
మనసున తానెంతో శ్రమ చెందును
తళుకు లీను అర్థోక్తులు సత్యంబును విప్పలేవు;
తన లోపలి నిశ్శబ్దపు లోతులందు మునిగిపోవు.
అంతశ్శ్రవణంబు వలన పునరావృతమగు మంత్రము;
ఛందోవైభవ మధుమయ సామముగా రూపుదాల్చు
భావము, దృశ్యము, ఇంద్రియములు, ఆత్మానుభూతి యందు
మాటలు వర్ణింపలేని ఆనందముగా మారును కలిసి;
బృహత్ విక్రమంబు పొంది శక్తిరూపు దాల్చును,
అనంతజ్ఞాన సాగరమ్ము లతనిని ముంచెత్తివేయు;
శ్వేతకిరణ కాంతిరేఖ రూపాంతస్థితిని కూర్చు
మృణ్మయుడగు మానవుండు హిరణ్మయునిగా మారును,

ఆనందపు ధావులలో ప్రశాంత స్వర్గసీమలలో
పరమాత్మని దర్శించును. పరావాక్కు నందుకొనును.
ఆంగ్ల మూలం:
...when the mantra sinks in Yoga's ear,
Its message enters stirring the blind brain
And keeps in the dim ignorant cells its sound;
The hearer understands a form of words
And, musing on the index thought it holds,
He strives to read it with the labouring mind,
But finds bright hints, not the embodied truth:
Then, falling silent in himself to know
He meets the deeper listening of his soul:
The Word repeats itself in rhythmic strains:
Thought, vision, feeling, sense, the body's self
Are seized unutterably and he endures
An ecstasy and an immortal change;
He feels a Wideness and becomes a Power,
All knowledge rushes on him like a sea;
Transmuted by the white spiritual ray
He walks in naked heavens of joy and calm,
Sees the God-face and hears transcendent speech...

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

భావానువాదం: తుమ్మపూడి కోటీశ్వర రావు, ధారా రాధాకృష్ణమూర్తి; పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు (డిసెంబరు 2001 అఖిల నుండి)

(*SABCL* Vol. 20, pp. 518, 516; Vol. 21, p. 848;
Vol. 23, pp. 745-46; Vol. 9, pp. 199-200, 369-70;
V0l. 12, pp. 169-70; Vol. 28, p. 375)

జపం ఎలా చేయాలి?

మానవశక్తి పరిమితము. దేవతల శక్తి అపరిమితము. ఆ దేవతల శక్తిని పొందేందుకు మార్గం కావాలి. అందులకు జపమొక ముఖ్యసాధనము. కానీ జపమెలా చేయాలో నేర్చుకోవాలి. ఊరికే పెదిమలతో నామం ఉచ్చరించగానే సరిపోదు. ఒక రథంలో దేవుడొచ్చినప్పుడు నీవు రథాన్ని చూడవు కదా. అందులోని దేవుడినే చూస్తావు. జపంలో కూడ అంతే. నామము దేవత యొక్క బాహ్యాస్వరూపము మాత్రమే. నిగూఢంగా దాని లోపల ఆమె దాగి ఉంటుంది. అంతరంగికంగా ఆమె దర్శనభాగ్యము కలగాలనే తపనతో నామజపం చేసినపుడు అది ఫలిస్తుంది.

– సంపాదకుడు

జపమనగా ఎక్కాలు వల్లించినట్లు వల్లించడము కాదు. నీ మనస్సులో ఆ దేవతా లక్షణాలను, శక్తి సౌందర్యములను అదే పనిగా ధ్యానిస్తూ జపం చేయటం ఒక పద్ధతి. దీనిని మానసిక జపం అనవచ్చు. అంటే నీవు ఉచ్చరించే ప్రతి అక్షరంలోనూ ఆ ప్రార్థన, ఆ తపన, ఆ తత్పరత ఉద్దీపనమై ఉండాలి. భక్తిభావంతో తహ తహలాడుతూ నీ హృదయంలో నుంచి పొంగిపొరలే ఆవేదనతో చేసేది మరో మార్గము – అంటే నీ మనస్సుకు వేరే వ్యాపకము లేదన్న మాట. లేదా నీ హృదయము వేదనాభరితమై ఆ దేవత కోసం ఎదురుచూస్తూ ఉంటుంది. అయితే ఈ జపం వలన మనస్సు శుష్కించిపోయినా, ప్రాణికం అల్లకల్లోలమయినా (if it makes the vital restless) ఈ పద్ధతులు పనికి రావు.

ఆ నామములో ఉన్న శక్తి మీద, ఆ దేవతా మహిమ మీదనే ఆధారపడటం మూడవ మార్గము. ఇది చాలా ఓర్పుతో కూడినది, సావధానంగా చేయవలసిన పని. ఆ దేవతాశక్తి యొక్క ప్రకంపనలు నీ అంతరంగ జీవుని మీద తగినంత ఒత్తిడి చేయగా, ఆ జీవి జాగృతమై కళ్లు తెరిచేంత వరకు వేచి వుండాలి. అయ్యో ఇంకా జరగటం లేదేమిటి అనే ఆలోచన గనక కలిగినట్లయితే ఆ ప్రక్రియ అక్కడే ఆగిపోతుంది గాని నీకు తగలదు. అందుకనే

కదా నీ మనస్సును ప్రశాంతంగా ఉంచుకో బాబూ, దాంతో కుస్తీ పట్టకుండా ఆ మనస్సు కొంత పదునై, చైత్యపురుషుడు ఆవిష్కారమయ్యేందుకు తగినంత సావధాన చిత్తముతో వేచివుండు బాబూ అంటాము. నీవు ఒక పద్యం కట్టాలన్నా, సంగీత బాణి కూర్చవలెనన్నా, ఆవేశం కలిగేంతవరకు నిశ్శబ్దంగా వేచి వుండవూ, జపం విషయంలో కూడా అంతే.

*

నామజపం గొప్పది. మహాశక్తివంతమైనది.

*

నీవు మంత్రాన్ని వల్లించినప్పుడు, అది లోపల నుంచి మళ్ళీ వినపడుతూ ఉంటుంది. అంటే నీ జీవుడు దాన్ని గమనించి లోపల నుంచి మళ్ళీ పలుకుతాడు. అది చాలా గొప్ప అనుభూతి.

*

మన యోగంలో ప్రార్థనా ధ్యానములకు చాలా ప్రాముఖ్యం ఉన్నది. అయితే వాటిని ఎలా చేయాలో నేర్చుకోవాలి. ప్రార్థన నగా హృదయంలో నుంచి ఉవ్వెత్తున ఎగసే ఒక ఆవేదన. ధ్యానం కూడా ఏదో మొక్కుబడిగా కాకుండా కాంతిపుంజాలతో సజీవంగా దానంతటదే జరగాలి. అలా కాకుండా: 'ఇది చచ్చినట్లు చేయాలిరా బాబూ' అని ఒక విధిగా చేస్తేమట్టుకు ప్రయోజనం ఉండదు. మరి నువ్వు నిరంతరం ఫలితం కోసం ఎదురు చూస్తూ అలాగే చేస్తున్నావు కదా. అందుకనే కదా ముందర నీ మనస్సును, దృష్టిని మార్చుకోమని చెప్పేది.

ఎప్పుడయితే నీ చైత్యపురుషుడు (psychic) ముందరకు వస్తాడో, అప్పుడు నీవు ఇక తన్నుకోవాల్సిన పని లేదు. అంతా సంతోషమే. అంతా ఆనందమే. అప్పుడు ఇక ప్రార్థన, ధ్యానం నిరంతర భక్తి ప్రవాహము – ఒకటేమిటి అన్నీ కూడ కరతలామలకములే. కూర్చున్న వెంటనే ధ్యానము దానంతటదే వెంటనే మొదలైపోతుంది!

ధ్యానమనగా మేధకు, జ్ఞానానికి సంబంధించిన విషయం. హృదయావేశము కాదు. అటువంటప్పుడు నీవు ధ్యానాన్ని కోరు

కున్నప్పుడు, ధ్యానము పట్ల అయిష్టత పనికిరాదు. హృదయంలో దృష్టిని కేంద్రీకరించటం ధ్యానము (meditation) కాదు. అది దైవాన్ని, నీ ప్రియతమ దైవాన్ని పిలవటమే. మన యోగము కేవలం జ్ఞానయోగమే కాదు. జ్ఞానము కేవలం ఒక సాధనా మార్గము అంతే. అనేక మార్గములలో ఇదొకటి. ఆత్మసమర్పణ, భక్తి, హృదయసంబంధితాలు. అంతా ఆ హృదయ ప్రాతిపదిక మీదనే ఆధారపడి ఉంటుంది. ఇక్కడ జపము, భక్తి, సాధన చేసేవాళ్లు చాలామంది ఉన్నారు. కేవలం ధ్యానం మీద ఆధార పడే వాళ్లు చాలా తక్కువమంది. ప్రేమ, భక్తి, కర్మలు, మన యోగానికి ముఖ్యాధారములు. కేవలం జ్ఞానం మీద ఆధారపడి ఈ యోగాన్ని చేసేవాళ్లు ఎంతమంది ఉంటారు? బహు కొద్ది మంది.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*SABCL* Vol. 23, pp. 745, 746, 748, 533-34)

పూర్ణయోగంలో మంత్రసాధన

పూర్ణయోగంలో ఒకానొక మంత్రమన్నదేదీ లేదు. సాధకులు తమకు అవసరమని భావించినంత వరకు మంత్రోపాసన సాగించవచ్చు. సాధకునికి మనోదారుఢ్యము, హృదయనిష్ఠ, సంకల్ప బలము తప్పనిసరి. వీటిని అన్నీ జోడించి, త్రికరణశుద్ధిగా, సాధకుడు సత్యదర్శనముకై అణువణువునా తపించిపోవాలి. ఇందుకు మంత్రోపాసన దోహదం చేస్తే శుభం. అయితే మంత్రోపాసనలన్నిటిలోను ఓంకారోపాసన మిక్కిలి విశిష్టమైనది. యథావిధిగా చేసే ఓంకారోపాసన, ఊర్ధ్వలోకాలంతటా ఆవరించి యున్న విశ్వ చేతనను అందుకోటానికి ఒకానొక బాట, ఒకానొక సోపానము. అంతే గాదు. పైనున్న ఆ విశ్వచేతన సాధకుని శరీరం లోనికి చొచ్చుకొనిపోయి, వానిని తరింపచేస్తుంది.

ఈ మంత్రయోగంలో ఉపాసించబడే ఒకే ఒక మంత్రం 'శ్రీమాత', కాకపోతే మా ఉభయుల నామాలు మాత్రమే. సాధకుడు హృదయం పైనగాని, శిరోపరిభాగంపైగాని చిత్తాన్ని ఏకాగ్రం చేయాలి. ఈ రెండు ఉపాసనలు భిన్నమైనవి. ఫలితాలు కూడా భిన్నమే. *మొదటిది చైత్యపురుష వికాసాన్ని కల్గించి భక్తి, ప్రేమల నావిష్కరించి తల్లి సాయుజ్యాన్ని కల్గిస్తూ నిత్యమూ హృదయ కమలంలో ఆమె ఉనికిని స్థాపిస్తుంది.* అంతేకాక ప్రకృతిలో ఆమె శక్తిమంతమైన కర్మానుష్ఠానాన్ని అనుభవింప చేయగలదు. రెండవది సాధకుని ఆత్మసాక్షాత్కారమునకు మార్గము సుగమం చేస్తూ అతన్ని ఒక్కొక్క మెట్టు ఎక్కించి ఊర్ధ్వచేతనా భూమికలను ఆరోహింప చేస్తుంది. ఈ విధంగా సాధకుని చైతన్యావరోహణ కల్పించి మహాచైతన్యాన్ని తనలోనికి అవతరింప చేస్తుంది. ఈ చైతన్యారోహణ – అవరోహణ ఈ రెండవ మార్పు ప్రత్యేకత.

*

నామజపంతో నీవు దైవాన్ని ఆరాధించవచ్చు. నిన్ను రక్షించమని, భక్తిని తీవ్రం చేయమని, అంతశ్చేతనా ద్వారములను తెరవమని వేడుకోవచ్చు. సుప్తచేతనలో (subconscious) అవసరమైన ప్రక్రియలన్నీ ఈ నామజపం వలన జరుగుతాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: శ్రీశరణ్ (డిసెంబరు 2001 'అఖిల' నుండి)

(*SABCL* Vol. 23, p. 746)

శ్రీఅరవిందులు ఇచ్చిన మంత్రములు

ఓం ఆనందమయి చైతన్యమయి సత్యమయి పరమే

*

ఓం తత్సత్ జ్యోతిరరరవింద
ఓం సత్యం జ్ఞానం జ్యోతిరరరవింద

*

OM Sri Aurobindo Mira

Open my mind, my heart, my life to your Light, your Love, your Power. In all things may I see the Divine.

16-7-1938 Sri Aurobindo

శ్రీమాతారవిందుల ఇద్దరి పేర్లు ఉన్న మంత్రాన్ని తన కనుగ్రహించమని ఒక సాధకుడు శ్రీఅరవిందులను కోరగా వారు దీనిని ఇచ్చారు.

"నువ్వు కోరినట్లు మా నామధేయములతో కూడిన ఒక మంత్రమును ఇస్తున్నాను. దీని సహాయంతో నువ్వు నీ కష్టముల నధిగమించి అంతరంగికంగా గట్టి పునాదిని వేయగలవని ఆశిస్తున్నాను".

కాని సాధకునికి ఒక సంశయం వచ్చింది.

"మీ నామధేయములే కాకుండా మిగతా మాటలు కూడా ఉన్న ఆ వాక్యమంతా ఒకే మంత్రమంటారా?"

శ్రీఅరవిందులు జవాబు: "అవును." (18-7-1938)

(*SABCL* Vol, 25, p. 79; *Sri Aurobindo Archivies & Research,* Dec 1985, p. 125; *SABCL* Vol, 26, p. 512; *AIM* Dec 2001)

*

శ్రీఅరవిందుల గాయత్రి

తత్సవితుర్ వరం రూపం జ్యోతిః పరస్య ధీమహి।
యన్నః సత్యేన దీపయేత్॥

అతిమంగళకరమైన సావిత్రి రూపమును, సత్యమును మనలో ప్రకాశింపచేసే పరంజ్యోతిని గురించి ధ్యానము చేయుదము.

*

ధ్యానానికి శ్రేష్టమైన విషయం

ప్రశ్న: మనం దేన్ని గురించి ధ్యానం చేయాలి?

అది నీ స్వభావాన్ని బట్టి ఉంటుంది. ఏదైతే నీ తత్వానికి, నీ ఉన్నత ఆదర్శాలకు నచ్చుతుందో దాన్ని గురించి చేయాలి. నన్నడిగితే మాత్రం ఎప్పుడూ కూడ ఆ పరబ్రహ్మ మీదే దృష్టి నిలిపి ధ్యానం చేయడం శ్రేష్టమంటాను. అంటే అందరిలో భగవంతుడున్నాడనీ, అందరూ భగవంతునిలోనే ఉన్నారనీ, అంతటా భగవంతుడే నిండి ఉన్నాడనే భావంపై మనసు నిలిపి ధ్యానం చేయాలి. భగవంతుని వైయక్తిక రూపంలో నైనా, అవైయక్తిక రూపంలో నైనా, లేక సర్వాంతర్యామిని గురించి అయినా ధ్యానించవచ్చు. ఏదైనా ఫర్వాలేదు. అన్నిటిలోకీ ఇదే మంచిదని నేను తెలుసుకున్నాను. ఎందువల్లనంటే అది అన్నిటిలోకీ ఉత్కృష్టమైనది. అందులోనే అన్ని సత్యాలూ ఇమిడి ఉన్నాయి. ఈ ప్రపంచ సత్యాలనే కాకుండా మిగతా లోకాల సత్యాలను కూడ అందులోనే ఇముడ్చుకుంటుంది. 'సర్వం బ్రహ్మ'

(SABCL Vol. 26, p. 513; Vol. 23, p. 722)

*

శ్రీమాత ఇచ్చిన ప్రార్థనలు, మంత్రాలు

(14 మార్చి 1973 నాడు ఒక శిష్యునితో
శ్రీమాత సలిపిన సంభాషణ)

పరిస్థితులు చాలా ఘోరంగా తయారయినై. అందుకని మనం 'చాలా' ప్రశాంతంగా, 'చాలా' ప్రశాంతంగా, 'చాలా' ప్రశాంతంగా ఉండాలి. నా పాతమంత్రం గూర్చి చెబుతా విను. అది బాహ్య చేతనను ప్రశాంతపరచే మంత్రం:

ఓం నమో భగవతే

సమస్తాన్నీ ప్రశాంతపరిచే శక్తి ఆ మంత్రాని కున్నది.

*

(జూన్ 1971 లో బంగ్లాదేశం యుద్ధమప్పుడు
దేశ ప్రజలకు శ్రీమాత ఇచ్చిన మంత్రము.)

Supeme Lord, Eternal Truth
Let us obey Thee alone
and live according to Truth.

మహాప్రభో, శాశ్వత సత్యమా
మేము నీకు మాత్రమే విధేయులమై
సత్యజీవమును అవలంబించెదము గాక.

*

శ్రీమాతారవిందులారా శరణు శరణు

*

ప్రార్థనలు

మహాప్రభో, మిమ్మల్ని నమ్ముకుంటే
అన్ని కష్టములు తీరిపోవును. అట్టి
విశ్వాసమును ప్రసాదింపవే.

*

మహాప్రభో, నీ అనుగ్రహామును మేమెప్పటికీ విస్మరింపబోవు నట్లు కటాక్షింపవే!

*

మేము శాశ్వత చైతన్యముతో తాదాత్మ్యము చెంది అసలు అమరత్వము అంటే ఏమిటో ఎరుగునట్లు మమ్ముల ననుగ్రహింపుము.

తెలుగు మూలం/అనువాదం: డిసెంబరు 2001 అఖిల;
డా॥ ఎ. ప్రభావతి. డా॥ ఎ. వెంకట్రామ శాస్త్రి;
డా॥ ఆర్.ఎల్.ఎన్. శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 12, p. 449; Vol. 13, pp. 379, 32; Vol. 15, p. 227; Vol. 16, p. 435)

ఆకాంక్షతో పాటు నీలో కొంత చిత్తశుద్ధి, పట్టుదల ఉండాలం టాను. కేవలం ఓ రెండు రోజులు ప్రయత్నించి, వెంటనే ఏదో ప్రళయం వచ్చినట్లు నిరాశ నిస్పృహాలలోకి వెళ్ళవద్దు. ఆ భగవంతుడికి మీకు సహాయం చేసే అవకాశం ఇవ్వండి మరి. ఆయన మీలోకి ఏదన్నా వెలుగురేఖ తేవాలనుకునేంతలోనే దాని మీద నిరాశ అనే నీళ్ళు చల్లకండి. మీకు అది కేవలం ఒక చిన్న కొవ్వొత్తి వెలుగే అనిపించవచ్చు. అంత పెద్ద కాంతిలా అనిపించకపోవచ్చు. కానీ, భగవద్ విషయాలలో, ఈ మానవ శరీరంలోనూ, జీవంలోనూ, ఆలోచనలలోనూ, అలుముకుని వున్న చీకటిని తొలగించడానికి మొదటి మెట్టు ఓ చిరుదీపమే! తరవాత కాస్త పెద్ద వెలుగు. ఆ పైన భానోదయము వస్తాయి. కానీ, ఆ అంకురార్పణ నుంచి క్రమంగా రెండో చరణానికి వెళ్లే అవకాశం ఇవ్వాలంటే, దుఃఖం, అపనమ్మకం, నిరాశలు, అడ్డురాకూడదు.

మొదట్లో చాలా కాలం వరకూ, ఈ యనుభూతులు అప్పుడప్పుడు, చాల అరుదుగా కలుగుతాయి. వాటిని అలాగే అభివృద్ధి అవనిస్తే, ఆ మధ్యలోని కాలవ్యవధులు క్రమంగా తగ్గిపోయి, చివరికి నిరంతర ఆత్మజ్ఞాన ఆనందస్థాయి వస్తుంది. కానీ, మీరసలు ఆ వికాసానికి అవకాశమే ఇవ్వడం లేదు. కాలాన్నంతటినీ అసహనం, నిరాశ, సంశయాలతో నింపితే, ఎప్పటికీ ముందుకి కదిలే అవకాశం లేకుండా, ప్రారంభదశలోనే ఉండిపోతారు.

మీరు వేరే రకాల కష్టాల నెన్నిటినో ఎదుర్కొన్నారు. తిప్పికొట్టారు కూడ. కానీ, ఈ సమస్యని చాలా రోజులు తాత్సారం చేసి బలపరచారు. అందుకే దీనిని దృఢ నిశ్చయంతో నిర్మూలించాలి. యోగసాధనకి పూర్తి సంశయ నివృత్తి అవసరమనను. ఎందుకంటే సంశయం మనస్సు మీద ఎప్పుడూ దాడి చేస్తూనే ఉంటుంది. ఏటొచ్చీ, నా సలహా ఏమిటంటే, సంశయానికి పెద్దపీట వేసి, స్వాగతం పలకొద్దు. మీ హృదయంలోకి

రావాలనుకునే దివ్యకిరణాలని దుఃఖం, నిస్పృహాలతో తిప్పికొట్ట వద్దు!

వాస్తవానికి మీ క్షేమం కోసమైనా, ఈ భూమి క్షేమం కోస మైనా ఇది తప్ప వేరుమార్గం లేదని ఖచ్చితంగా గుర్తించండి. ఎటుచూసినా కనపడేవి భూకంపాలూ, శిథిలమయే నాగరిక తలూ, ఎందరో హిట్లర్లూ, అయోమయం, భీభత్సమే. నిజానికి ఈ కష్టాలే మిమ్మల్ని మీ ఏకైక లక్ష్యంకేసి కదలడానికి మీరు ఈ భూమి మీదికి రావడానికిగల ఏకైక కారణం. ఏ దివ్యకార్య ఆచరణలో సహకరించడమైతే వుందో, ఆ పరిస్థితులు మిమ్మల్ని అదే దిశలో ముందుకు సాగడానికి సహకరిస్తాయి.

నిజమే, మీరన్నట్లు – మార్గం క్లిష్టంగా, సుదీర్ఘంగా, పెద్దగా ఏ ప్రోత్సాహం లేకుండానే వుందనుకుందాం. ఐతేనేం? అసలు ఇంత గొప్ప కార్యాన్ని సునాయసంగా సాధించాలనికానీ, విజయం అతి త్వరగా రావలని కాని ఎందుకనుకోవాలి? కష్టా లను ఎదుర్కోవల్సిందే. వాటిని ఎంత ఉత్సాహంగా స్వీకరిస్తే, అంత త్వరగా వాటి నధిగమించవచ్చు. మనకి అనుక్షణం గుర్తుం డవలసిందల్లా దృఢనిశ్చయం, 'నేను సాధించాలి, సాధిస్తాను' అనే ధీమా. ఇదే విజయానికి మూలమంత్రం. అసంభవమా? అసం భవమనేదేదీ లేదు – కష్టాలుంటాయి, చీకాకులుంటాయి కానీ అసంభవాలు అసంభవం. ఏదయితే మనం దృఢంగా చేయదలు స్తామో, అది నేడో రేపో, ఏదో నాటికి అయి తీరుతుంది. నిరాశ చీకటి నీడలని, తరిమేసి ధైర్యంగా మీ యోగంలో ముందుకి అడుగు వెయ్యండి. అంధకారం తొలగేకొద్దీ, మీలోని జ్ఞాన ద్వారాలు తెరుచుకుంటాయి.

మూలం: శ్రీఅరవిందులు
అనువాదం: బి. వరలక్ష్మి

(*SABCL* Vol. 23, pp. 628-29)

'సావిత్రి' ని గురించి శ్రీమాత

Savitri
the supreme revelation of
Sri Aurobindo's vision

*

'సావిత్రి' ఒక అద్భుతమైన భవిష్యద్దర్శనము. భవిష్యత్తులో ఫల సిద్ధికై మానవాళిని బంగారు భవిష్యత్తు వైపు నడిపించగల మహేతిహాసము.

*

కొన్ని సూచనలు

1. రచయితకు కలిగిన ఆద్యాత్మికానుభూతుల రోజువారీ డైరీ.
2. పూర్ణయోగ సాధన చేద్దామనుకునే వారికి వీలుగా అన్ని వివరాలను తెలియచేసే సంపూర్ణమైన సాధనా విధానము.
3. భగవంతుని దిశగా భూదేవి చేయు మహాప్రస్థానము.
4. మానవ శరీరం ధరించిన దివ్యమాత పృథ్విలోని అజ్ఞానం, అసత్యాల నెదుర్కొనుటలో సంభవించిన అనుభూతులు.

*

శ్రీఅరవిందుల రచనలు చదివే విధానం ఏమిటంటే మనస్సును సాధ్యమైనంత వరకు నిశ్శబ్దంగా ఉంచి ఏకాగ్రబుద్ధితో ప్రతిసారీ కొంచెం కొంచెమే చదవాలి. చదివిన దాన్ని వెంటనే అర్థం చేసుకోడానికి ప్రయత్నించకుండా *నిశ్శబ్దం పాటించి ఊర్ధ్వోన్ముఖమై జ్ఞానం కోసం ఆకాంక్షించాలి.*

తర్వాత ఒకటి రెండు సంవత్సరాలకు మళ్ళీ చదివినప్పుడు నీకు మొదటిసారి సరిగ్గా బోధపడలేదని తెలుస్తుంది. ఆ తర్వాత స్థైన అవగాహన ఏర్పడుతుంది.

అనువాదం: డా॥ ఎ. ప్రభావతి, డా॥ ఎ. వెంకట్రామ శాస్త్రి

(*CWM* Vol. 13, p. 24; Vol. 16, p. 294; Vol. 12, p. 206)

‘సావిత్రి’ – మహామంత్రము

శ్రీమాత వివరణ[1]

(అనేక సంవత్సరాల తర్వాత జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొని రాసినది)

నువ్వు ‘సావిత్రి’ గ్రంథమును చదువుతావా?

ఆ! చదువుతాను తల్లీ! చదువుతాను.

మొత్తం కావ్యమంతా చదివినావా?

ఆ! చదివాను తల్లీ! రెండు సార్లు చదివాను

చదివినదంతా నీకు అర్థమైందా?

లేదు! కొంచెమే అర్థమైంది. నాకు కవిత్వమంటే ఇష్టం. అందుకని అది చదువుతాను.

అర్థం కాకపోయినా పరవాలేదు. – *‘సావిత్రి’* గ్రంథం సదా చదువుతూ ఉండు; చదివినప్పుడల్లా నీకు ఒక క్రొత్త విషయం గోచరమౌతుంది. ప్రతిమారు ఒక నూతనమైన మెరుపు, ఒక నవ్య అనుభూతి కలుగుతాయి. నీకు ఇంతకు ముందర అర్థం కానివి హఠాత్తుగా స్పష్టమై అక్కడ లేనివి కూడ ప్రత్యక్షమవుతాయి. అందలి మాటలు, పంక్తుల నుండి సర్వదా, ఒక అనుకోని దృశ్యం ఆవిర్భవించి దర్శనమిస్తుంది. నీవు ఎన్ని మారులు చదివి అర్థం చేసికొనుటకు ప్రయత్నిస్తావో, అన్ని మార్లు అందులో దాగియున్న ఒక క్రొత్త విషయం విప్పారి గోచరమై నీ జ్ఞానభాండారానికి చేరుతూ ఉంటుంది. నీవు ఇదివరలో చదివిన పద్యభాగాలే వెనుకటికంటే విభిన్నమైన ఒక నూతన కాంతితో, నీవు తిరిగి చదివనప్పుడల్లా దర్శనమిస్తూ ఉంటాయి. ఇది అనివార్యము – సర్వదా నీ అనుభూతి సుసంపన్నమౌతూ ఉంటుంది. అడుగడుగునా ఒక నూతన దృశ్యం అభివ్యక్తమై దర్శనమిస్తూ

---

[1] శ్రీమాత ఒక శిష్యునికి ఈ విధంగా రాసారు. ... చాలా సంవత్సరాల క్రితం, 18-1-1960 నాడు నేను మోనా సర్కార్‌తో చాలాసేపు ‘సావిత్రి’ ని గురించి మాట్లాడాను. నేను చెప్పిందంతా అతను ఫ్రెంచిలో రాసుకున్నాడు. ఈ మధ్య నేను దాన్ని చూసాను. మొత్తం మీద అంతా బాగానే వున్నది. 4-12-1967

ఉంటుంది. కాని, నీవు ఈ గ్రంథాన్ని ఇతర పుస్తకాలవలె, వార్తా పత్రికలవలె చదవకూడదు. నీ మస్తిష్కం ఇతర ఆలోచనల వినా, వినిర్మలమై ఖాళీగా ఉండాలి. నీవు ఏకాగ్రచిత్తుడవై, ప్రశాంతో న్ముఖుడవై, నిశ్చలముగా ఉండాలి. అప్పుడు అందలి పదాలు, లయలు, ప్రకంపనలు, నేరుగ నీ మస్తిష్కం లోనికి పోయి, నీ మెదడుపై తమ ముద్ర వేస్తాయి. నీ ప్రయత్నంతో నిమిత్తం లేకుం డానే తమ భావాన్ని నీకు విపులీకరిస్తాయి.

మహోన్నతమైన ఆధ్యాత్మిక శిఖరాలను ఆరోహించటా నికి ఒక్క *'సావిత్రి'* చాలు. *'సావిత్రి'* ని ఎవ్వరైనా ధ్యానపరమైన అధ్యయనం చేయగలిగితే వారు అవసరమైన సహాయాన్నంతా పొందగలుగుతారు. *ఈ మార్గాన్ని (శ్రీఅరవిందుల పూర్ణయోగ మార్గాన్ని) అనుసరించ దలచినవారికి ఇది ఒక సుస్థిరమైన సహాయాన్ని అందిస్తుంది. అట్టివారిని, శ్రీఅరవిందులే చేయి పట్టు కొని, చేరవలసిన పరమ పదానికి నడిపించుకొని పోతారు.* అప్పుడు ఎంత కష్టమైన సమస్యకైనా సమాధానమూ దొరుకు తుంది, ప్రతి క్లిష్ట పరిస్థితికీ పరిష్కారమూ లభిస్తుంది. నిజానికి యోగాభ్యాసానికి అవసరమైన సర్వవిషయాలు దీనిలో ఉన్నాయి.

ఈ గ్రంథంలో శ్రీఅరవిందులు విశ్వాన్నంతా ఇమిడ్చి నిబం ధించారు. ఇది ఒక అద్భుతమైన గ్రంథము. దేదీప్యమానమై అపు రూప, అసమానమైన పరిపూర్ణతతో విరాజిల్లుతున్న గ్రంథమిది.

నీకు తెలుసా! *'సావిత్రి'* ప్రారంభించటానికి ముందర శ్రీఅరవిందులు నాతో ఇలా అన్నారు.

"ఇంతవరకు ఎవరూ కనీ వినీ ఎరుగని ఓ మహాగ్రంథం నా ద్వారా ఆవిష్కారము కానున్నది. మొదట సంశయించాను. కాని, ఇప్పుడు నేను నిశ్చయించుకొన్నాను. మరి ఎంతవరకు విజయం సాధించగలనో తెలియదు. కానీ భగవదనుగ్రహం కోసం ప్రార్థిస్తున్నాను."

దీని అర్థమేమిటో తెలుసా!

నిన్ను ముందరే హెచ్చరిస్తున్నాను. అది ఆయన మాట తీరు, దివ్యనమ్రతతో కూడిన ఉదాసీనత. ఆయన ఎన్నడూ అహంకారంతో నొక్కి వక్కాణించరు.

ఆయన ఈ గ్రంథరచనకు వాస్తవంగా ప్రారంభించిన రోజున నాతో ఇలా అన్నారు.

"అంతులేని అనంతత్వం లోనికి, చుక్కాని లేని పడవపై ప్రయాణం చేయటానికి ప్రారంభించాను."

ఆరంభించిన తరువాత, ఆపకుండ పేజీల తరబడి వ్రాశారు. అదంతా, ఉన్నత భూమికలలో ఇదివరకే పూర్తిగా రూపుదాల్చి ఉన్నదానిని ఒక వ్రాయసగాడు వలె వ్రాయటం మాత్రమే వారి పని అన్నట్లు రచన సాగిపోయింది.

నిజానికి, 'సావిత్రి' కావ్యం మొత్తం ఉన్నత సీమలనుండి, ఒక్కమారు మూకుమ్మడిగ అవతరించగా, శ్రీఅరవిందులు తన ప్రజ్ఞాప్రాభవాలతో ఆ కవితాపంక్తులను ఒక క్రమంలో కూర్చి, ఒక మహోన్నత, అద్భుతశైలిలో రూపొందించారు. కొన్ని సమయాలలో వందలాది పంక్తులు, అంతఃస్ఫురణతో దొర్లి రాగా, శ్రీఅరవిందులు వాటిని అటులనే ఉంచారు. కవిత్వం (కవితావేశము) ఉన్నత సీమలనుండి ప్రేరేపింపబడుటకు ఆయన నిర్విరామమైన కృషి చేసి చాలా శ్రమపడ్డారు. ఏమి వైభవోపేతమైన గ్రంథరాజాన్ని సృష్టించారు! ఔను! అది ఒక వాస్తవమైన సృష్టియే. దానితో సమానమైన మరియొక గ్రంథం లేనే లేదు. సర్వం దాని యందున్నది; అయినా, దాని స్వరూపం అతి విస్పష్టత, చక్కని నిర్మలత్వాలతో తేటతెల్లమై దొర్లుచు, శాశ్వత సత్యాన్ని వహించి ఉన్నాయి.

బిడ్డా! నేను అనేక గ్రంథాలను చదివాను; కాని, 'సావిత్రి' గ్రంథంతో సమానమైనది నాకు తటస్థపడలేదు. నేను గ్రీక్, లాటిన్, ఇంగ్లీష భాషలలో శ్రేష్టమైన గ్రంథరాజాలను అధ్యయనం చేశాను; అట్లే, ఫ్రెంచి, జర్మన్, వాఙ్మయాలలోని పేరెన్నికగన్న పుస్తకాలను పఠించాను. అంతేకాదు, ప్రాక్పశ్చిమదేశాలలోని గొప్ప పౌరాణిక గ్రంథాలను చదివాను; కాని నేను తిరిగి ఉగ్గడిస్తు

న్నాను. *'సావిత్రి'* గ్రంథంతో సమానమైన ఉద్గ్రంథం నాకు కన పడలేదు. సాహిత్యగ్రంథాలన్నియు, వట్టి పేలవంగా తత్వసారం లేని రసహీనమైన చప్పని రచనలుగా నాకు కనిపించాయి. అసాధారణమైన, అరుదైన కొద్ది పుస్తకాలు తప్ప, అవి కూడ *'సావిత్రి'* లోని అల్పమైన అంశంగానే తోచును. ఏమి వైభవము! ఏమి వైశాల్యము (విస్తరణ)! ఏమి వాస్తవికత! ఆయన సృష్టిం చింది ఒక శాశ్వతమైన అమృత గుళిక. తిరిగి ఉద్ఘాటిస్తున్నాను. ఈ ప్రపంచం మొత్తంలో దానితో సమానమైనది లేదు. అందలి సాక్షాత్కార సంబంధమైన యథార్థ తత్త్వదర్శనములను ప్రక్కన పెట్టినా, అందలి సారభూతమైన, భావావేశప్రేరణను, కవిత్వపం క్తులను మాత్రమే గమనించినను, దాని విశిష్టత శ్రేష్ఠమైన ప్రాచీన సాంప్రదాయకమైన కోవకు చెంది ఉంది. ఆయన సృష్టి మాన వుని ఊహ కందదు; అతని కర్థం కాదు. ఏలన, అందు ప్రతి పర్వంలోను నిశ్శేషమైన సర్వం ఇమిడి ఉంది.

'సావిత్రి' గ్రంథం ఒక భగవదావిష్కరణం, ఒక దివ్య ధ్యానం, అనంతం, శాశ్వతమైన పరాత్పర తత్త్వాన్వేషణమని భావించవచ్చును. అమృతత్వానికై చేసే ఆకాంక్ష దృష్టితో, దానిని పఠించినట్లైతే, ఆ పఠనమే అమృతత్వాన్ని అందించే మార్గదర్శి కాగలదు. ***'సావిత్రి' గ్రంథపఠనమే యోగాభ్యాసం; ఆధ్యాత్మిక తపస్సు; భగవత్సాక్షాత్కారానికి అవసరమైనవన్ని అందు లభ్యం కాగలవు.*** యోగంలోగల మెట్లన్నీ (దశలన్నీ) అందు సూచించబడ్డాయి; ఇతర యోగాలలోని రహస్యాలు కూడ అందు వివరించబడ్డాయి. ఆ గ్రంథంలోని ప్రతి పంక్తిలోను వివరింప బడిన విషయాన్ని, అతిశ్రద్ధతో అనుసరిస్తే, తప్పక అతడు చివ రకు అతిమానస యోగంలోని రూపాంతరీకరణ సిద్ధిని పొంద గలుగుతాడు. అది, నిజానికి ఒక అమోఘమైన మార్గదర్శి; అది నిన్ను మధ్యలో వదలివేయదు. అందలి మార్గాన్ని అనుసరించిన వాళ్లకు అది సర్వదా సహకరిస్తుంది.

'సావిత్రి' లోని ప్రతి పద్యం ఆవిష్కరింపబడిన మంత్రమే. అది మానవుడు సాధించిన సర్వజ్ఞానాన్ని అతిక్రమించి ఉన్నది.

నేను తిరిగి చెపుతున్నాను. దానిలోని పదాల కూర్పు లయబద్ధ మైన స్వరధ్వనితో నిండి శబ్దము యొక్క మూలస్థానమైన ఓం కారం వద్దకు నిన్ను తీసుకొనిపోవును.

నా బిడ్డా! ఔను, సర్వం అందున్నది. రహస్యవిద్యా తత్త్వం, గూఢ విద్య, తత్త్వశాస్త్రం, పరిణామసిద్ధాంత చరిత్ర, మానవజాతి చరిత్ర, దేవతల చరిత్ర, సృష్టిక్రమం, ప్రకృతి స్వరూపం, ఒకటేమిటి, అన్నీ అందులో ఉన్నాయి. ఈ విశ్వం ఎట్లు సృష్టింపబడింది? ఎందుకు సృష్టింపబడింది? దీని పర మార్థం ఏమిటి? విధి విధానం ఎలాంటిది? ఈ విషయాలన్నీ దానిలో ఉన్నాయి. నీకు స్ఫురించే ప్రశ్నలన్నిటికి అందులో సమాధానం దొరుకుతుంది. సర్వం విశదీకరింపబడింది. మాన వుని భవిష్యత్తు, పరిణామ భవిష్యత్తులు కూడా. అంతే కాదు, ఇంతవరకు ఎవరికీ తెలియని విషయములు దానిలో వివరింప బడినాయి. ఈ ప్రపంచ రహస్యాన్ని తెలిసికొనగోరే ఆధ్యాత్మిక జిజ్ఞాసువులు అతి తేలికగా అవగాహన చేసికొనగల, అందమైన భాషలో సుస్పష్టంగా వర్ణింపబడింది. కాని, ఆ రహస్యము పద ములు, పంక్తుల వెనుక (నేర్పుగ) నిక్షిప్తం చేయబడింది. దానిని కనుగొనదలచిన వ్యక్తి వాస్తవమైన స్థాయిని అందుకొన్న చైతన్యం (జ్ఞానం) కలిగి వుండాలి. ఆ గ్రంథంలో భవిష్యత్తులోని విషయాలను, రాబోవు కాలంలోని పోకడలు అద్భుతమైన విస్ప ష్టతతో ప్రకటించబడినవి.

సత్యాన్వేషణకు చైతన్యాన్ని కనుగొనటానికి, ఈ ప్రపం చంలోని సమస్యలను పరిష్కరించటానికి అవసరమయ్యే జ్ఞానాన్ని ఆ గ్రంథంలో సూచించారు. అజ్ఞానంనుంచి విముక్తిపొంది, ఉన్నత భూమికలలోకి పోయే మార్గాన్ని నిరూపించారు. ప్రతి చైతన్య భూమికను ఎలా ఆరోహించాలో, ఎలా మృత్యువుయొక్క అవ రోధాన్ని అధిగమించాలో వివరించారు. ప్రతి స్థితిని ఎలా చేరాలో, అమృతత్వాన్ని ఎలా సాధించాలో ఆ విధానాలను అన్నిటిని విపులంగా తెలియజేశారు. ఆ (యోగ) ప్రయాణాన్ని అంత విస్ప ష్టంగా వర్ణించారు. నీవు తెలుసుకొనగలుగుతావు. 'సావిత్రి'

గ్రంథపఠనమే ఒక వాస్తవమైన అనుభూతి. మానవుడు సంపాదించిన రహస్యాలను అన్నిటిని ఆయన ఆవిష్కరించారు. ఇవన్నీ 'సావిత్రి' గ్రంథంయొక్క లోతులలో కలవు. కాని, వాటిని – అనగా, చైతన్యభూమికా అనుభూతిని, అతిమానసానుభూతిని మృత్యుతరణ (మృత్యుంజయ) అనుభూతిని తెలుసుకొనటానికి నీకు తగినంత జ్ఞానం ఉండాలి. పూర్ణయోగంలో సమగ్రమైన ప్రగతిని సాధించటానికి అవసరమైన అన్ని దశలను, ప్రతి మెట్టును ఆయన నిరూపించి వర్ణించారు.

ఇదంతా ఆయన స్వయంగా అనుభవించినదే. అంతకంటె ఆశ్చర్యకరమైన విషయమేమిటంటే ఇదంతా నేను స్వయంగా అనుభవించింది కూడ. ఆయన నా సాధననే అందు ప్రకటించారు. ఆయన ప్రదర్శించిన ప్రతి వస్తువు ప్రతి సంఘటన, ప్రతి సాక్షాత్కారం ఆయన చేసిన వర్ణనలు, దానిలో పేర్కొనబడిన రంగులతో సహా నేను చూసినవి. ఆయన ప్రయోగించిన పదాలు, వాక్యాలు అన్నీ సరిగ్గా నేను విన్నవే. ఇదంతా నేను ఆ పుస్తకం చూడకముందే సంభవించినవి. తరువాత నేను 'సావిత్రి' గ్రంథాన్ని అనేక పర్యాయాలు చదివాను. కాని ఇతః పూర్వం ఆ గ్రంథరచన చేస్తున్నప్పుడు ఆయన నాకు చదివి వినిపిస్తూ ఉండేవారు. నాకు వింతగా కనిపించిందేమంటే ఆయన ఉదయం చదివి వినిపించిన విషయములే నాకు గతరాత్రి సంభవించిన విషయాలవటం. మాటలు కూడ అవే. ఔను, వర్ణనలు, రంగులు, చిత్రాలు నేను చూచినవే, మాటలు నేను విన్నవే, అన్నీ నేను విన్నవే. శ్రీఅరవిందులు అద్భుతమైన రసవంతమైన కవితలో రచించారు. నేను గత రాత్రి ఏమి అనుభవించానో, అవే ఆయన మరుసటి ఉదయం నాకు చదివి వినిపించేవారు. అది ఒక రోజు మాత్రమే కాదు, యథాలాపంగా జరిగింది కాదు. రోజుల తరబడి అట్లు జరిగింది. ఆయన చెప్పిన విషయాలన్నీ నాకు గత రాత్రి కలిగిన అనుభూతులతో పోల్చి చూచుకొనేదానిని, అవి సరిగా సరిపోతూ ఉండేవి. నా అనుభూతులు ఆయనకు చెప్పిన తరువాత ఆయన కవిత్వంలో నిబంధించటం కాదు. నేను దర్శిం

చినదంతా ఆయనకు ఇదివరకే తెలిసి ఉన్నదే. నా అనుభూతులను విస్తృతంగా ఆయన ప్రకటించారు. అవి ఆయన అనుభవాలు కూడ. అది మేమిద్దరం కలిసి అతిమానసంలోకి చేసిన సాహసప్రయణ గాథ.

ఈ విషయాలు శ్రీఅరవిందులు అనుభవించిన వాస్తవాలు, విశ్వాతీత సత్యాలు. సాధారణ మానవుడు కష్టసుఖాలను అనుభవించినట్లుగా, ఆయన ప్రత్యక్షంగా అనుభవించారు. నిశ్చేతన తమోమయ అంధకారాలలో, మృత్యువు పొలిమేరలలో గూడ, శ్రీఅరవిందులు సంచరించారు. ప్రాపంచిక దుఃఖాలనే బురదలో నుండి విముక్తమై, విశాల ఆధ్యాత్మిక సామ్రాజ్య సరిహద్దులలో వాయువును పీలుస్తూ, పరమానంద సీమలో ప్రవేశించారు. ఆయన లోకాలన్నింటి గుండా ప్రయాణం చేస్తూ వాటి పరిస్థితులను, పర్యవసానములను అనుభవిస్తూ, ఊహకు మించిన బాధలను సహనంతో అనుభవించారు. ఆయనవలె అనేక కష్టాలను అనుభవించిన వ్యక్తి ఇంతవరకు ఎవరును లేరని చెప్పవచ్చును. పరాత్పరుడితో ఐక్యం చెందటం వలన కలిగే ఆనందముగ దుఃఖాన్ని రూపాంతరీకరించటానికి ఆయన వాటిని (దుఃఖాలను) అనుభవించి రుచి చూచారు. అది ప్రపంచచరిత్రలోనే విశిష్టమైన, అసమానమైన ఒక సంఘటన. ఇదివరలో ఇట్టి సంఘటన – అనగా అతిమానస భూమికలోనికి మనం నిశ్చయజ్ఞానంతో ధైర్యముగ ఆరోహించగలగటానికి, అపరిచితసీమలలో మార్గాలను మొట్టమొదటగా శ్రీఅరవిందులు తయారుచేసారు. మన సాధన సునాయసంగా ఉండేటట్లు చేసారు. *'సావిత్రి'* గ్రంథం ఆయన రూపాంతరీకరణ యోగాన్ని సంపూర్ణంగా వివరించే మహాకావ్యం. ఈ పూర్ణయోగం ప్రప్రథమంగా భౌతికచైతన్యంలో ప్రతిష్ఠించి ప్రదర్శించటం ఇదే మొదటిసారి.

కాని, మానవుడు దీనిని అర్థం చేసికొని గ్రహించటానికి ఇంకా సిద్ధంగా లేడు. అది అతి ఉన్నతం, అతివిశాలమై అతనికి అందుబాటులో లేదు. *'సావిత్రి'* గ్రంథం బుద్ధితో అర్థం చేసుకొనటం అసాధ్యం. కనుక మానవుడు దానిని తెలుసుకొనటం

గాని గ్రహించటంగాని సులభసాధ్యం కాదు. ఆ గ్రంథాన్ని అర్థం చేసుకొని, జీర్ణించుకొనడానికి, ఆధ్యాత్మిక అనుభూతులు అవసరం. యోగసాధనలో ముందుకు సాగి గొప్ప ప్రగతి సాధించినవాడే దానిని చక్కగ జీర్ణించుకొనగలుగుతాడు. కాదు! ఆ గ్రంథంలోని కవిత్వం, ఆయన రచించిన 'భవిష్యత్ కవిత' (Future Poetry) ఉటంకించిన కవితాశైలిలో రచింపబడింది. అందుచేత అది భవిష్యత్కాలానికి చెందిన గ్రంథం. ఆ కవితాశైలి అతి సూక్ష్మం, అతి సున్నితం. అది మనస్సుతోగాని, మనస్సు ద్వారా గాని రచించబడలేదు. అది ఒకానొక ధ్యానసమాధిలో ఆవిష్కరించబడింది.

కొందరు విద్వాంసులు, దానిని 'హోమర్', 'వర్జిల్' కవుల గ్రంథాలతో పోల్చి వాటికంటె క్రింది శ్రేణిలోనిదని చెప్పటానికి సాహసిస్తున్నారు. వారికి అది అర్థం కాలేదు. అర్థం కాదు. వారికి ఏమి తెలుసు? ఏమీ తెలియదు. వారికి దానిని బోధించుట వృథా ప్రయాస, సుదూర భవిష్యత్తులోనే మానవుడు దానిని అర్థం చేసుకొనగలడు. నేను చెప్పుతున్నాను. విను; ముల్లోకాలలో 'సావిత్రి' గ్రంథంతో సమానమైన గ్రంథం వేరొకటి లేదు. అది గూఢాతిగూఢమైన గ్రంథము. అది 'పరమోత్కృష్టమైన పురాణము', పరమ శ్రేష్టమైన సాహిత్యము, అత్యుత్తమమైన కవిత్వము. మహోన్నతమైన దర్శనము, గ్రంథవిస్తారాన్ని అనగా అందలి పంక్తుల సంఖ్యను బట్టి కూడ అది ఒక గొప్ప గ్రంథం. మానవుడు మాట్లాడే మాటలు దానిని ('సావిత్రి' గ్రంథాన్ని) వర్ణించలేవు. దానిని వర్ణించటానికి, ఉత్తమోత్తమం (Superlative and Hyperbole) వంటి పదాలు కావలెను. అది ఒక పరమోత్కృష్టమైన బృహత్పురాణము. మానవుని మాటలు దానిని లేశమాత్రమైనా వర్ణించలేవు. దాని విలువ అపారము. ఆధ్యాత్మిక విలువలు తదితర విలువలు అన్నీ దానిలో ఉన్నాయి. అందలి విషయం శాశ్వతమైనది. అది చేసే ప్రబోధం అనంతము. దాని క్రియావిధానాలు అద్భుతాలు. నీవు ఆ గ్రంథానికి ఎంత సన్నిహితం కాగలిగిన, ఎంత చక్కగా అధ్యయనం చేయగలిగిన అది నిన్ను అంత

ఉన్నతంగా ఉద్ధరించగలుగుతుంది. అది అనిర్వచనీయమైన ఒక అద్భుతం; పరమ పవిత్రము; శ్రీఅరవిందులు మానవజాతికి అంకితం చేసిన అతిసుందరమైన గ్రంథరాజం; పరమశ్రేష్ఠమైనది. అదేమిటో మానవుడెప్పుడు తెలుసుకోగలడు? మానవుడు సత్య జీవితాన్ని ఎప్పుడు ఆచరించగలడు? తన జీవితంలో ఈ గ్రంథాన్ని ఎప్పుడు జీర్ణించుకోగలడు? ఇదంతా ముందు కాలంలో గమనించవలసి ఉంది.

బిడ్డా! *'సావిత్రి'* గ్రంథం ప్రతిరోజు పఠించాలి. సక్రమ పద్ధతిలో చదవాలి; సరైన దృష్టితో చదవాలి. అది తెరచి, చదవడానికి ముందు మనస్సును అతినిర్మలంగా చేసుకోవాలి. ఏ ఆలోచనలు లేకుండా చేసి, ధ్యానముద్ర వేస్తే మరీ మంచిది. దానిని చేరటానికి రాచబాట హృదయమే. నేను చెపుతున్నా విను. నీవు వాస్తవమైన ఆకాంక్షతో ఏకాగ్రతలో ఉండగలిగితే, నీలోని జ్యోతిని, నీ అంతరాత్మజ్యోతిని, పరిశుద్ధ పవిత్రజ్యోతిని అతిస్వల్పకాలంలో వెలిగించుకోగలవు. బహుశః కొద్ది రోజులలోనే చేయగలవు. సాధారణంగా నీవు చేయలేని పనులన్నీ *'సావిత్రి'* సహాయంతో చేయగలవు. ప్రయత్నించు; దాని విశిష్టత, నవ్యత నీకే తెలియగలదు. ఈ దృష్టితో ఈ విధమైన పూర్వరంగం గల చైతన్యంలో శ్రీఅరవిందులకు నీవు చేసే అర్పణగా పఠనం చేయాలి. *'సావిత్రి'* గ్రంథం ఒక చైతన్యగర్భిత మూర్తిగా నీవు గ్రహించగలవు. నేను తిరిగి చెపుతున్నాను. యోగాభ్యాసం చేయటం అవసరమని తలచి, నిజాయితీతో కోరుకొనేవాళ్ళు *'సావిత్రి'* సహాయంతో ఉన్నతమైన యోగశిఖరాలను ఆరోహించగలరు. *వాళ్లు 'సావిత్రి' మహాకావ్యంలోని రహస్యాన్ని గ్రహించగలరు. గురువు అవసరం లేకుండానే తెలుసుకోగలరు.* సాధకుడు దానిని ఎక్కడైనా అభ్యసించగలడు. అతనికి అవసరమైన విషయాలన్నీ *'సావిత్రి'* గ్రంథంలో కనుగొనగలడు. అదే అతనికి మార్గదర్శి. అతనికి కష్టాలు దాపురించినప్పుడుగాని, ప్రగతి సాధించటంలో ఎటు వెళ్లవలెనో తెలియనప్పుడు, అవరోధాలను అధిగమించవలసి వచ్చినప్పుడు ఇవి సాధారణంగా ప్రతి

క్షణం ప్రతి మానవుడికి ఎదురయ్యే క్లిష్టపరిస్థితులు – *అతడు ప్రశాంతచిత్తంతో నిశ్చలంగా ఉన్నచో అవసరమైన సూచనలు, సుస్థిరసహాయాలు అందగలవు.* అతడు ప్రశాంతంగా ఉండి భగవంతుడికి ఉన్ముఖుడై చిత్తశుద్ధి కలిగి ఉంటే, చేయి పట్టుకొని నడిపింపబడుతున్నట్లు సర్వదా అనుభూతి పొందుతాడు. అతడు విశ్వాసంతో చిత్తశుద్ధితో ఆత్మార్పణ చేసుకొనగలిగితే జీవితపరమార్థాన్ని (యోగం యొక్క పరమ లక్ష్యాన్ని) చేరగలడు.

నిజంగా '*సావిత్రి*' ఓ గొప్ప మూర్తి, ఓ దేవత – సజీవ గ్రంథము. అది చిచ్ఛక్తి గుంభితమై ఉంది. అది మతాలకు, తత్త్వశాస్త్రాలకు అతీతమైన పరమోన్నత జ్ఞానంతో నిండి వుంది. అదే ఆధ్యాత్మిక పథం, యోగం, తపస్సు, సాధన, సర్వం అదే. అది ఏకరూపంగా విరాజిల్లుతున్నది. '*సావిత్రి*' లో అమోఘమైన శక్తి ఉంది. అందుకొనే సామర్థ్యం గలవాళ్లకి అది జ్ఞానకిరణాలను విరజిమ్ముతుంది. అవి ప్రతి చైతన్యభూమిక నుండి బయలుదేరే వాస్తవమైన కంపనలు. అది ('*సావిత్రి*' గ్రంథం) నిరుపమానమైనది. సర్వైశ్వర్య సంపన్నమైన సత్యం. శ్రీఅరవిందులు దానిని ఈ భూలోకంలోకి తీసుకొనివచ్చారు. బిడ్డా! '*సావిత్రి*' రహస్యాన్ని కనుగొనటానికి ప్రయత్నించు; భవిష్యత్తును ఉద్దేశించి, శ్రీఅరవిందులు ఇచ్చిన సందేశం మన కోసం దానిలో ఆవిష్కరించబడింది. నీవు ఆచరించవలసిన పని, నీ ముందున్న కరవ్యము ఇదే. ఇది కష్టసాధ్యమైనప్పటికీ, ఆచరణయోగ్యమైనది.

5-11-1967

ఆశీస్సులు
శ్రీమాత

అనువాదం: మానాప్రగడ శ్రీరాములు
(రాబోవు ప్రచురణ నుండి)

'సావిత్రి' ని గురించి శ్రీఅరవిందులు

(కొన్ని వివరణలు)

మహోన్నతస్థాయికి ఆరోహణా పరికరంగా 'సావిత్రి' ని నేను ఉపయోగించాను. నేను 'సావిత్రి' ని ఒకానొక మానసిక స్థాయిలో ప్రారంభించాను. అక్కణ్ణించి మహోన్నత చేతనాస్థాయికి ఒక్కొక్క మెట్టే ఎక్కుతున్న కొద్దీ ఆ స్థాయిలోంచి మళ్లీ తిరిగి రాస్తూ వచ్చాను. అంతేకాదు. ఎక్కడైనా ఒక భాగం దిగువస్థాయిలోది అని అనిపిస్తే చాలు. అది మంచి కవిత్వమైనా సరే దాన్ని మార్చి తీరాల్సిందే! సాధ్యమైనంత వరకు అంతా మేలిమి బంగారం తప్ప కల్తీ పనికిరాదు. 'సావిత్రి' ని ఎలాగో అలా పూర్తి చెయ్యాలని నేను ఎప్పుడూ అనుకోలేదు. వ్యక్తి యోగచైతన్య స్థాయిలో కవిత్వం రాయడానికి అవకాశం ఉందా? ఉంటే దాన్ని సృజనాత్మకంగా రూపొందించడం ఎలా? ఈ విషయాలను పరిశీలించే ప్రయోగాత్మక క్షేత్రంగా నేను 'సావిత్రి' ని భావించాను.

*

కావ్యం పేరును బట్టి 'సావిత్రి' మొత్తం అంతా ఒక పురాణగాథ, ఒక ప్రతీక. కావ్యం తొలి అధ్యాయం కీలకమైన నాందీవాచకం, సూత్రధారి చేసే ఒక ప్రకటన అన మాట. కాబట్టి ఇందులో ఉబుసుపోక కబుర్లు గాని, ప్రయోజనరహితమైనవి గాని ఉండవని నిశ్చయించుకోవాలి. ప్రతీదీ అవసరమైనదే. కాబట్టి ఈ కావ్యం అన్యాపదేశంగ అందించే సందేశం ఏమిటో గ్రహించి దాన్ని పూర్తిగా అవగాహన చేసుకోగలగడానికి సంపూర్ణ శ్రద్ధతో ప్రారంభించండి. ఏమి రాశారు? కావ్యం పరమార్థం ఏమిటి? అనేవి తెలుసుకోవడం, ఆపైన విషయం పట్ల శ్రద్ధ ఉండడం – ఈ కావ్య పఠనానికి తప్పనిసరి. అవి లేకుండా చదివేవారికి 'ఇంత పెద్ద పద్యమేమిట్రా బాబు' అని అనిపించవచ్చు.

కేవలం అందమైన పద చిత్రాలల్లటం కాదు నాకు కావలసింది. నాకు మరీ ముఖ్యవిషయం ఏమిటంటే – సమస్త సృష్టికి ఆధారభూతమైన అచేతనశక్తి లోని శాశ్వత భావనల సర్వస్వాన్ని

అనుభూతి చెంది, అందులోని పరమ సత్యాన్ని పూర్తిగా గ్రహిం చేందుకు పాఠకుణ్ణి సమాయత్తం చేయడమే నా ప్రధాన ధ్యేయం. ఇది ఒక నేపథ్యం వంటిది. వివిధ విషయాలను సమకూర్చి చక్కగా పేర్చిన చట్రం వంటిది. ఇది లేకపోతే ఈ వివరాలన్నీ కేవలం సంబంధం లేనివిగా సంఘటనలు చెదిరిపోయో, లేకపోతే దూరదూరంగా విడిపోయో ఉండిపోతాయి. కాబట్టి పూర్తి జ్ఞానో దయం అయ్యేవరకు అటువంటి అవసరం ఉంటుంది. ఆ తరు వాత అదే అదృశ్యమౌతుంది. ప్రతీ పదబంధమూ దాని సందర్భా నికి, స్థానానికి చెందిన అంతరార్థాన్ని సరిగ్గా అందిస్తుంది.

*

'సావిత్రి' లో నేనెక్కడా కేవలం వర్ణన కోసమో లేదా అలం కారికమైన భాషా భేషజం కోసమో రాయలేదు. నేను దర్శించిన దానిని, అనుభూతి చెందిన దానిని మాత్రమే పద్యంలో స్పష్టంగా ఆవిష్కరించడానికి సదా ప్రయత్నించాను. ఒకవేళ ఎక్కడైనా నేను భాషాసంపదతో బరువైన పదాలు గుప్పించి ఉంటే అది నేను కేవలం సరదా పడి చేసింది కాదు. చెప్పే విషయంలో సహ జంగానే ఆ బరువు ఉందన్న మాట. పోనీ ఉందని అనుకున్నా నన్న మాట. నా ఆలోచన, నా దృక్పథాన్ని బట్టి అలా అని పించి ఉండవచ్చు కదా! ఒక భావం ఆవిష్కారం అయినప్పుడు దానిని నేను బాగా పరిశీలన చేస్తాను. అంటే మేధోసంబంధం గానో, ఛందోపరంగానో ఆ పరిశీలన ఉండదు. నా అంతరాత్మ ప్రేరణను బట్టి పరిశీలిస్తాను. క్షుణ్ణంగా పరిశీలన చేసిన తరు వాతనే నిర్ణయం తీసుకుంటాను. ఆ భావం వ్యక్తీకరణ సరిగ్గా ఉందా లేదా అని బేరీజు వేసుకుంటాను. ఒకవేళ సరిగ్గా లేదని పిస్తే సరియైన స్పందన పూర్తిగా వచ్చి, దానిని సమర్థవంతంగా అక్షరబద్ధం చేసేటంత వరకు అలా దానిని మారుస్తూనే ఉంటాను. అంతేగాని పదాల పొందిక బాగుందనో, పద్యం నడక బాగుం దనో సమాధానపడను. ఒక ప్రమాణం వచ్చే వరకు అలా తిరిగి రాస్తూనే ఉంటాను – ఇదీ నా సాధన పద్ధతి. అసాధారణమైన అనుభవంతో నేను దర్శించిన దానికి అక్షరరూపమే 'సావిత్రి'

సామాన్యుల మనోభావ చిత్రణకు దీనికి చాలా తేడా ఉంటుంది. ఆ అనుభవాలు వేరు; నా అనుభవాలు వేరు. సామాన్య పాఠకులు 'సావిత్రి' ని అర్థం చేసుకోగలరని, భావాన్ని ఒంట బట్టించుకోగలరని భావించడానికి వీలు లేదు. వారే కాదు; కొంత పరిజ్ఞానం ఉన్నవారు సైతం తొలిపఠనంలోనే దీనిని జీర్ణించుకోగలరని కూడా భావించకూడదు.

సావిత్రిని ఇదివరకు పఠించి ఒక రకమైన అనుభవాన్ని సంతరించుకున్నవారూ, లేనివారూ కూడా 'సావిత్రి' ని అవగాహన చేసుకోవడానికి సన్నద్ధం కావాలి. వారి మానసిక చైతన్యాన్ని బట్టీ, వారికిగల మేధోసంపదను బట్టీ, లేదా అంటే వారి మానసిక శిక్షణబట్టి వారంతట వారే స్వతహాగా కృషి చేస్తే కొంతవరకైనా భావాన్ని గ్రహించ గలుగుతారు. పద్యం పరమార్థాన్ని పూర్తిగా అవగాహన చేసుకోలేకపోయినా ఆ కవిత సృష్టించే చైతన్యారామం లోకి ప్రవేశించి స్పందించగలుగుతారు. కవితార్థాన్ని పసిగట్ట గలుగుతారు. ఇవేవీ లేకుండా ఏ రకంగాను సంసిద్ధంగా లేని పాఠకుడు స్పందించడం కష్టం. మొత్తం మీద అందరూ అనుకుంటున్నట్టుగానే ఇది ఒక నూతన రీతిలో వినూతన భావావిష్కరణ శైలిలో ఒక సరికొత్త కావ్యం.

సావిత్రీ సత్యవంతుల కథలోని ప్రతీకలు

సావిత్రీ సత్యవంతుల గాథను మహాభారతంలో మృత్యువును జయించిన ఓ పాతివ్రత్య వృత్తాంతంగా చిత్రీకరించారు. అయితే ఇందులో మానవగాథకు చెందిన వివిధ లక్షణాలు చూపడాన్ని బట్టి వేదపరిధిలోని అనేకానేక ఊహాత్మక కల్పిత ప్రతీకల్లో ఇది ఒకటి కావచ్చు.

సత్యవంతుడు తనలో దివ్యసత్యాన్ని ధరించిన జీవాత్మయై, మృత్యువు, అజ్ఞానాల చేతుల్లో చిక్కి మర్త్యలోకంలోకి అవరోహణం చెందింది.

'సావిత్రి' ఓ దివ్యమూర్తి. సూర్యుని (సవిత్రుని) కుమార్తెగా, పరమ సత్యదేవతగా క్రిందికి దిగివచ్చింది. వచ్చింది అంటే జారి

పడి రావడం కాదు. అశ్వపతిని రక్షించడం కోసం ఈ లోకంలో ఆయన పుత్రికగా అవతరించింది. సర్వశక్తిని ఆధ్యాత్మిక సాధనలో కేంద్రీకరించి గాఢ తపస్సు చేసి సాధించిన తపోశక్తి ఆయనది. మృత్యువు నుండి అమరత్వ భూమికలకు ఊర్ధ్వగమనం చేయడానికి ఆ శక్తి మనకు ఉపకరిస్తుంది.

సత్యవంతుని తండ్రి ద్యుమత్సేనుడు అంధత్వంలో భూలోకం లోకి పతనమైన దివ్యమనస్సు. దార్శనిక దివ్య సామ్రాజ్యాన్ని, దానితో పాటు ఆ వైభవాన్ని కోల్పోయి అంధునిగా ఈ భూమి మీద పడ్డాడు. అయినప్పటికీ ఇది కేవలం కొన్ని గుణాలకు రూపకల్పన కాదు. ఇందులోని పాత్రలు నిర్దిష్టమైన కొన్ని వ్యక్తిత్వ లక్షణాలకు కేవలం మూర్తరూపాలు కావు. అవతారాలైనా లేక ఈ లోకంలో ఉద్భవించిన సజీవ చైతన్యశక్తులైనా కావచ్చు. వాటితో మనం నిత్య సంబంధాలు కలుపుకోవచ్చు. నాశనం అయ్యే అశాశ్వత స్థితి నుండి దివ్యచైతన్య స్థితిని చేరుకుని శాశ్వత స్థానాన్ని చేరుకునే మార్గాన్ని చూపి మానవులకు సహాయపడ్డం కోసం ఆ దివ్యశక్తులు మానవరూపంలో అవతరిస్తాయి.

అనువాదం: పున్నమరాజు నాగేశ్వరరావు

(*SABCL* Vol. 26, pp. 229, 247-48, 249, 259, 265)

యోగము అభ్యసించ దలచిన వారికి 'సావిత్రి' ప్రత్యక్షంగా దారి చూపిస్తుంది. శ్రీఅరవిందులే నిన్ను చెయ్యి పట్టుకొని నడిపించి గమ్యానికి చేరుస్తారు. అది అన్ని ప్రశ్నలకు సమాధానము. అన్ని సమస్యలకు పరిష్కారము, యోగములో ఎదురయ్యే అవరోధాలన్నిటిని అధిగమించే మార్గం చూపించే సంజీవిని.

శ్రీమాత

ముసుకు కప్పుకొన్న మహాచైతన్యం తన సింహాసన మధిష్ఠించింది.
అంధకారం చిక్కపడి అతని కంఠధఘ్నమై ఊపిరాడనివ్వనప్పుడు
మనిషి భౌతిక మనస్సే దీపమైనప్పుడు,
చీకటి రాత్రిలో దొంగ కాలిసవ్వడి లేకుండా
ఇంట్లో ప్రవేశించినట్లు,
ఒక గొంతు అస్పష్టంగా విన్పిస్తుంది, జీవాత్మ తల ఊపుతుంది,
ఒక శక్తి మనోమందిరంలో ఆవహించింది,
ఒక అందం, ఒక మాధుర్యం జీవిత రహస్యద్వారాలు తీసింది.
అందం, అడ్డగిస్తున్న విశ్వాన్ని ఆక్రమించి,
సత్యజ్యోతిస్సు ప్రకృతిని ఆశ్చర్యంగా బందీని చేస్తుంది.
దైవం నిగూఢంగా హృదయంలో ఆనందమై తరంగిస్తుంది.
భూమండలమంతా హఠాత్తుగా దివ్యమైపోతుంది.
పదార్థం సహితం దివ్యకాంతు లీనుతుంది.
ప్రతి దేహంలోను పరంజ్యోతి ప్రకాశిస్తుంది.
నిశారాత్రులు నక్షత్రాల దివ్యసంగీతంతో మేల్కొంటాయి
పగళ్ళు భక్తి పారవశ్యతో గిరి ప్రదక్షిణం చేస్తాయి,
మన సంకల్పం పరమాత్ముని శస్త్రం,
ఆలోచనలన్నీ ఆత్మభాస్కర కిరణాలు.
A few shall see what none yet understands;
God shall grow up while the wise men talk and sleep;
For man shall not know the coming till its hour
And belief shall be not till the work is done.

*

జీవాత్మా! నీ కింకా ఆనందప్రభాతం కాలేదు.
నీవు అనంతశాంతాత్మ గుమ్మంలో అడుగు పెట్టావు,
నీవు దివ్యానందం లోతుల్లోకి దూకావు
కానీ, నీ ఆత్మశక్తినీ, ఉద్యమాన్ని గాలికి వదిలివేసావు కదా!
ఆత్మపథంలో విచీకటి లోయల్లో విసరివేసావు?

నీలో నున్న ఆ ఏకతత్త్వమే ప్రభువూ, విశ్వమూ,
తదాత్మ సంకల్పాన్ని చుక్కల వీధిలో పారవేసావు;
తప్పించుకుపోతున్నావు సుమా –
ఇది నీకు కిరీటం తొడగదు, రాజ్యం కట్టబెట్టదు,
పరార్థలోకం నుండి వచ్చిన పని విస్మరిస్తున్నావు
ఏదీ పూర్తి కాలేదు, ప్రపంచం నడిచిపోతూనే వుంది
ఎందుకు? భగవంతుని విశ్వకార్యం అర్థం లోనే ఆగిపోయింది,
శాశ్వత నిషేధ సూత్రం నీ కళ్ళల్లోకి చూచిందో లేదో,
నీ హృదయం చచ్చిపోయింది.
ఏదీ ప్రణయినీ దరహాసమైన విధిసూత్రం?
అమృతత్వం హృత్కుహరంలో వెలుగుతున్నది,
సృష్టికర్త యజ్ఞంలో మంత్రం మార్మోగుతున్నది
ఓంకారం పరమాత్మను చేర్చే దివ్యాక్షరం
అది, శాంతానందాల సేతువు –
వధూసౌందర్య కాంక్షా స్వరూపం
దివ్యశత్రువుల రహస్య భాషణాల శయనాగారం,
కాపాడే చిరునవ్వు – వస్తుసామ్రాజ్య హేమశిఖరం
ఆ విధిసూత్ర మేమైనది?
జీవిత రహస్య జలపాతంలో ఇదీ సత్యపద్మమే
నీలి జలతారు తెర తొలగినది; మేం దర్శించాం
విశ్వప్రభుని మహాఛాయామూర్తిని;
కానీ వెలుగు తెర తీసిన దెవ్వరు
ఆ మహాప్రభుని దివ్యతనువు దర్శించిన దెవ్వరు?

*

యోగనర్తన చలనవలయాల్లో లాగా
పూజారిణి పూర్ణావేశం,
ఊర్ధ్వాకాశగోళం నుండి, ఉత్తేజితమైనట్లు,
మహాత్ముల దేవాలయంలో ప్రవేశిస్తున్నది.
సంతోష హస్తాలలో శాంత నిర్భర హృదయం
సృజన స్పందనంతో అధిష్ఠించింది.

ఒక శరీరం ఉషస్సులో పురాణ కథలాగా
దాగిన దేవతకు కట్టిన గుడిలాగా
లేదా
పరమవ్యోమానికి బంగారు గుడి తలుపులు.

ఈ పంక్తులకు ఆంగ్లమూలం:

As in a mystic and dynamic dance
A priestess of immculate ecstasies
Inspired and ruled from Truth's revealing vault
Moves in some prophet cavern of the gods,
A heart of silence in the hands of joy
Inhabited with rich creative beats
A body like a parable of dawn
That seemed a niche for veiled divinity
Or golden temple-door to things beyond.

ఆమె కాలానుసరణ చరణవిన్యాసంలో,
దివ్య లాస్యలయలు;
ఆమె దృష్టి – ఆమె దరహాసం –
మృణ్మయపదార్థంలోనూ, దివ్యతను మేల్కొలుపుతుంది,
వారి గాఢానందం –
మానవ జీవితాలపై అమృతవర్షం
ఆత్మప్రదానమే ఆమెకు స్వాభావిక చేష్ట;
ఆమె, ఆకాశమంత విశాలమైన, సముద్రమంత –
అగాధమైన దయామూర్తి;
సృష్టిలోని ఉత్కృష్ట సంపద అంతా ఆమె సొంతం,
ఆమె దయాదృష్టి వెన్నెలవాక,
ఆమెలోని ఉత్కంఠ నీలాకాశప్రశాంతి,
జీవాత్మ వేటాడబడే పక్షిలాగా –
అలసిన రెక్కలతో అజ్ఞాన లోకాల కందకుండా,
ఎగిరిపోయి;

స్మృతికందిన పాలిండ్లపై విశ్రాంతి పొందుతున్నది.
రక్షాకవచమైన శాంతాద్భుత స్వర్గంలో
మధువహ్ని ప్రవాహాల ద్వారా జీవితాన్ని వెనక్కు త్రిప్పి త్రాగ
వచ్చు;
జారిపోయిన ఆనందఫలానుభవం పొందవచ్చు,
ఆమె కాంతి లోకవాతావరణ శాంతి ననుభవించు,
అమె చల్లని విచిత్ర పాలనలో అంతా పూర్ణానందమే,
అనంత కారుణ్యం – నిశ్శబ్దాశ్రమం
ఆమె అంతస్సహాయ దృష్టి తలుపులు లేని స్వర్గం,
ఆమె ప్రేమకు అవధులు లేవు – విశ్వమంతా వ్యాప్తమైనది
ఆ తల్లి గుండెలో సృష్టి అంతా ఆదమరచి నిద్రపోవచ్చు.

*

నా హృదయ భావంలో మేల్కొన్నావు
పూర్ణ ప్రేమానుభవంతో విశ్వైక్యభావనే జీవితమంటే,
ఇదే మా దివ్య పరిణామ మహిమ,
పూర్ణ సత్యావగాహన. ఇదే.

అనువాదం: తుమ్మపూడి కోటేశ్వరరావు

(*SABCL* Vol. 28, pp. 55, 310-11, 15; Vol. 29, p. 724)

'సావిత్రి' ని ఎలా చదవాలో నీవు నేర్చుకోవాలి. ఒక్క క్షణం కళ్ళు మూసుకొని ధ్యానం చేసి, ఏ విధమైన ఆలోచనలు లేని నిర్మలమైన మనస్సుతో చదవాలి. ఈ విధంగా చదివిన యడల నీ హృదయాంతరాలలో ఆకాంక్ష జ్వలిస్తుంది. విస్ఫులింగము వెలిగింప పడుతుంది. నిన్ను శ్రీఅరవిందులకు నివేదించుకొని చదివావంటే ఇక యోగంలో నువ్వు పరుగున పురోగమించెదవు

శ్రీమాత